ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΤΗι ΕΥΓΕΝΕι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΤΩΝ

ΛΟΓΙΩΝ ΑΥΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 3η
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1890

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η "ΦΥΣΙΣ,, ἔργον ἀποκλειστικῶς οἰκογενειακόν, ἠθικὸν καὶ ἐκπαιδευτικόν, σκοποῦν τὴν πραγματικὴν μόρφωσιν καὶ μετάδοσιν ὑγιειῶν ψυχωφελῶν γνώσεων, δημοσιεύει ἑκάστοτε τὰ ζωτικώτατα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, ἀνακοινοῖ τὰ μᾶλλον τερπνὰ καὶ κοινωφελῆ νεώτερα τῆς προόδου ζητήματα, μεταδίδει δὲ καὶ τὰς ἐπιτυχεστέρας φιλολογικὰς διατριβάς, πάντα ταῦτα συνοδευομενα ἑκάστοτε ὑπὸ καλλιτεχνικῶν καὶ ὡραίων εἰκόνων καὶ σχημάτων.

Πρὸς τούτοις δὲ τὸ ἡμέτερον σύγγραμμα βαδίζον συνῳδὰ τῇ προόδῳ καὶ ἀναπτύξει τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, θέλει ἀναδημοσιεύει ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν ἔργων ἁπάσας τὰς σχετικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ὠφελίμους γνώσεις, ἐπιστημονικὰ παίγνια, ἰατρικὰς συμβουλάς, τεχνικὰς καὶ χημικὰς ἀνακαλύψεις, πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο νεώτερον ἡ πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου ἤθελε φέρει εἰς φῶς. Ἐν τέλει δὲ οὐδὲν θέλει παραλείπει, ὅπως τέρπῃ καὶ διδάσκῃ τοὺς ἑαυτῆς ἀναγνώστας.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης ἑκάστου μηνὸς καὶ πληρόνονται εἰς ἐπιταγάς, χρηματικὰς ἀξίας, τραπεζικὰ γραμμάτια τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν συνδρομητῶν καὶ ἐν γένει εἰς ἀξίας πάσης φύσεως καὶ παντὸς ἔθνους.

Συνδρομηταὶ γίνονται δεκτοὶ καὶ κατὰ τόμους, ἁπλοῦς ἢ χρυσοδέτους, εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους τῆς «Φύσεως».

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» συμμετέχουσι τῆς κατ' ἔτος ἐνεργουμένης ἐκκυβεύσεως 200 κλήρων, λαμβάνοντες ἀριθμὸν λαχείου ἐπὶ τῆς ἀποδείξεώς των, ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς συνδρομῆς των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας τῶν ἑαυτῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητῶν, ἀρκεῖ νὰ καταβάλλονται τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ πληροφοριῶν ἀπευθύνονται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως», εἰς Ἀθήνας ἢ καὶ διὰ μέσου τῶν κατὰ τόπους συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ πρακτόρων.

Ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιβλιοκρισία» δημοσιεύεται ἑκάστοτε ἡ κρίσις τῆς Διευθύνσεως περὶ ἑκάστου νεωστὶ ἐκδιδομένου βιβλίου, ἀποστελλομένου αὐτῇ.

Εἰδοποιήσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων κτλ. δημοσιεύονται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τεύχους τῆς «Φύσεως» ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ. Οὐχ' ἧττον ἕκαστος συνδρομητὴς χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως μιᾶς ἀγγελίας δωρεάν.

Πᾶς συνδρομητὴς εἶναι ἀτομικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὴν συνδρομήν του, ὅπως καὶ ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» εἶναι ἠθικῶς καὶ νομικῶς ὑπεύθυνος νὰ συμπληρώσῃ τὸν τόμον ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους. Συνεπῶς πάντες οἱ συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ ζητῶσιν ὅ,τι φύλλα τοῖς ἐλλείπουσι πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἐτησίου τόμου των.

Πᾶς συνδρομητὴς ἐγγράφων ἕνα νέον συνδρομητήν, λαμβάνει ἓν ἱστορικὸν βιβλίον ἢ μίαν τύχην, λαχεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ὁ γράφων 2—3, λαμβάνει μίαν ἢ δύο μεγάλας φωτογραφίας Ἀρχαιολογίας. Ὁ ἐγγράφων 4—5, ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον ἢ ἀντικείμενον ἀξίας 20 δραχμῶν. Ὁ ἐγγράφων 6—10 λαμβάνει τὴν φωτογραφίαν του εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ ὁ ἐγγράφων πλείονας, λαμβάνει τὸ νέον πετράτομον ὀγδοηκοντάδραχμον ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἢ ὅ,τι ἄλλο ἐπιθυμεῖ ἴσης ἀξίας.

Πᾶσα ἐγγραφὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Συνδρομὴ ἐτησία διὰ τὸ ἐσωτερικὸν φρ.	16
» » » » ἐξωτερικὸν φρ.	20
» » » τὴν Ρωσσίαν ρούβλ.	10

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
Διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» Ἀθήνησιν.

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΤΕΥΧΟΣ 1ον | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ | 1 ΜΑΪΟΥ 1904 ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 29

Πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου εἰσερχόμενοι εἰς τὸ 15 ἔτος τῆς **"Φύσεως,,** ἤτοι εἰς τὸ Ε'. τῆς τρίτης Περιόδου, σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς ἅπαντας τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς οἵτινες τοσοῦτον προθύμως καὶ εὐγενῶς συνέδρομον ἡμᾶς ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς εἰς τὴν ἐξακολούθησιν ἔργου τοσοῦτον ἐπιπόνου, ὅσον καὶ ψυχωφελοῦς καὶ ἑλληνοπρεποῦς. Ὑποσχόμεθα δὲ καὶ πάλιν, ὅτι θέλομεν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ πλειοτέρων ἔτι θυσιῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν συνεχίσει τὴν ἔκδοσιν τῆς **"Φύσεως,,** καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ποικίλλοντες ἔτι καὶ πλουτίζοντες αὐτὴν διὰ πλειοτέρας καὶ τερπνοτέρας καὶ διδακτικωτέρας ὕλης, καθιστάμενοι οὕτω μᾶλλον εὐάρεστοι καὶ χρήσιμοι τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ἡ Διεύθυνσις

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ

Ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος.—Τί περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δοξασιῶν δοξάζουσιν οὗτοι.

Ο ΔΟΚΤΩΡ Βερνάρδος ἐν ταῖς πρὸς τὰς ἐξοχὰς ἐκδρομαῖς αὐτοῦ. ἤρχετο ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του ἀστρονόμου Γιτιλάνου, ἔνθα καθήμενοι ἐν τῷ εὐρεῖ τούτου ἐξώστῃ, συνεζήτουν ἐπὶ μακρὸν ὡς παλαιοὶ φίλοι καὶ συνάδελφοι ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἐπιστήμῃ περὶ ποικίλων μεταφυσικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ζητημάτων, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν ὡραῖον εὐρὺν ὁρίζοντα καὶ τὸ ἀχανὲς ἀπαστράπτον ἐκ λαμπρότητος οὐράνιον χάος.

Ὁ δόκτωρ ἐν ταῖς συζητήσεσιν αὐτοῦ συνέχεε πάντοτε τὰ διάφορα ποικίλα θρησκεύματα καὶ θεοκρατικὰ συστήματα, ἅτινα ἐν ἁπάσαις ταῖς χώραις ἐπὶ μακρὸν ἐξυπηρέτησαν τὰς πεποιθήσεις τῶν λαῶν, χωρὶς καὶ νὰ τὰς διαφωτίσωσι. μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος καὶ μετὰ τοῦ καθαροῦ ἐννοουμένου θεϊσμοῦ. Μὴ ὢν δὲ χριστιανός, ἐνομίζετο ἡ μᾶλλον παρεῖχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν νομίζουν ἄθεον.

Συχνάκις λοιπὸν συνεζήτει μετὰ τοῦ ἀστρονόμου, ὅτε ἡμέραν τινὰ τὸν εὗρεν ἀναγινώσκον α τὴν «Παναγίαν τῆς Λουρδης» (*)

— Πῶς, τῷ λέγει ἐκπληκτος, σὺ ἀναγινώσκεις τοιαῦτα βιβλία;

— Ἀναγινώσκω ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἀστρονόμος. τοῦτο δὲ μοὶ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν, διότι εἶναι τὸ τρὶς τριακοσιοχιλιοστόν· εἶναι δὲ τὸ ρεκὸρ τῆς τυπογραφίας ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης.

— Δὲν νομίζετε, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός, ὅτι ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν Λούρδην εἶναι τὸ αὐτὸ ὅπερ συνέβαινε πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν Ἐπιδαύρῳ; Ἡ αὐτὴ εὐπιστία, τὰ αὐτὰ νευρικὰ φαινόμενα, ἡ αὐτὴ διατήρησις τῆς λαϊκῆς δυσειδαιμονίας ὑπὸ τοῦ κλήρου, τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ ἐντεῦθεν;

— Ὁ κληρικὸς ζῆλος εἰσεχώρησε παντοῦ, φίλε μου, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο πᾶς ἐνάρετος καὶ λογικὸς ἀπορεῖ τί νὰ πιστεύσῃ. Ἡ ἀπάτη

(*) Πόλις γαλλικὴ μεταξὺ δύο ὀρέων, γνωστοτάτη ὡς τόπος προσκυνήσεως, ἀφ' ὅτου τῷ 1858 ἐπεφάνη ἐνταῦθα ἡ Παναγία εἰς τὴν 14ετῆ Βερναδέτταν Σουβιροῦ καὶ ἀνέβλυσε θαυματουργὸς πηγή, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ἀνηγέρθη ὡραῖος ναός.

δεσπόζει εἰς ὅλα καὶ ὁμολογήσωμεν,ὅτι καὶ ἡ ἀνθρωπότης αὐτὴ ἀρέσκεται νὰ πλανᾶται. Ἴδετε μετὰ τὸν γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον οἱ ἱερεῖς πόσον ἐπιτηδείως διέδωκαν, ὅτι αἱ πόλεις, ἃς οἱ Πρῶσσοι δὲν κατέλαβον ἐπροστατεύθησαν ὑπὸ τῆς Παναγίας, καὶ ὁποίαν λατρείαν καὶ ἀναθήματα οἱ τῶν μερῶν ἐκείνων εὐλαβεῖς προσέφερον τοῖς ναοῖς. Ἐν τούτοις πάντες γινώσκομεν, διατὶ οἱ πρῶσσοι δὲν κατέλαβον τὰς πόλεις ταύτας. Αἱ ἁπλοῖ καὶ αὗται δυσειδαιμονίαι ὑφίσταντο καὶ εἰς τοὺς χρόνους τῆς προφήτιδος Σιβύλης.Ἀλλ' αἱ πλάναι αὗται οὐδόλως μ' ἐμποδίζουσι νὰ πιστεύω εἰς τὸν ἀπόλυτον καὶ ἀδιάφθορον Θεὸν τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἁγίου Παύλου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου τοῦ Κεπλέρου, Νεύτωνος, Πασκάλ, Λιναίου, Οὐγγώ. οὐχὶ μᾶλλον τῆς πλάνης τῶν ὀπαδῶν τοῦ Βούδδα, τοῦ Ὀσίρεως, τοῦ Διός, τοῦ Τεύτωνος(*) καὶ τόσων ἄλλων φαντασιωδῶν θεοτήτων. Ὁ ἄγνωστος κεῖται ὑψηλότερον.

— Ἡ πίστις εἶναι αἴσθημα, δὲν εἶναι ἐπιστήμη. Ὁ Λαλάνδ καὶ ὁ Λαπλὰς ἦσαν ἄθεοι, ἐνῷ σεῖς εἶσθε ποιητής.

— Ἀγαπητέ μοι δόκτωρ, ὁ ἀστρονόμος, ὅστις δὲν βλέπει ἢ κόσμους καὶ ἀποστάσεις, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς πραγματικότητος καθόσον ἡ πραγματικότης αὕτη εἶναι ἡ παγκόσμιος ζωή, ἀκτινοβολοῦσα ἐν τῷ κενῷ διὰ μέσου τῆς αἰωνιότητος. Ἀρνούμενοι τῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιητικὸν αἴσθημα, ἀγνοοῦμεν τὴν καρδίαν τῶν σοφῶν καὶ οὔτε τὸν Κέπλερον οὕτω γνωρίζομεν, οὔτινος αἱ ἐξάρσεις εἰσὶ τοσοῦτον ὑψηλαί, οὔτε τὸν Λινναῖον, ὅστις «τὴν σκιὰν τοῦ Θεοῦ ἔβλεπε διερχομένην πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς φύσεως» οὔτε τὸν Εὔληρον,(*) ὅστις συνεβούλευε τοῖς ἐπισκόποις νὰ διακηρύττωσι τὰ θαυμάσια τοῦ οὐρανοῦ, οὔτε τὸν Πασκάλ, ὅστις ἐχάνετο εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀπείρου, οὔτε τόσους ἄλλους σοφοὺς πάσης ἀποχρώσεως. Ἀναντιρρήτως δὲ ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ἔτι, ἰδίᾳ τὴν σήμερον σοφοί, ἀπολύτως σκεπτικοὶ καὶ τόσον ξηροὶ ὡς τὸ νεκρὸν ξύλον· ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἀντιχριστιανικοί, ἐκ προθέσεως, κατὰ τῶν θείων· ἄλλοι δέ, οἵτινες ἐξασκοῦσι τὴν ἐπιστήμην των ὡς μεταπράται καὶ μὴ θεωροῦντες ὡς σκοπὸν τοῦ βίου ἢ τὸ χρῆμα, τὰς θέσεις καὶ τὰς τιμάς. Τί δὲ τοῦτο ἀποδεικνύει; Ὅτι ἡ ἐπιστήμη καταπνίγει αὐτοὺς ἐν τῷ μεγαλείῳ της.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἔμπνευσις, καθόσον ἀπείρως μεγαλύνει τοὺς ὁρίζοντας τῆς ἡμετέρας σκέψεως. Ἡ συγκίνησις τῆς ψυχῆς πολὺ διαφέρει εἰς τὸν ἐννοοῦντα τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ δισεκατομμυρίων κόσμων κατωκημένου ἀπεριορίστου χάους ἀπὸ τὸν μὴ βλέποντα ἀπέναντί του ἢ μικρὰ σπινθηροβολοῦντα σημεῖα ἐν τῷ οὐρανίῳ θόλῳ. Βλέπετε δὲν ὑπάρχει σύγκρισις μεταξὺ τῶν δύο παρατηρητῶν.

Ἡ τοῦ οὐρανοῦ μελέτη ὑψηλοτέραν καὶ καλειτέραν περὶ τοῦ Θεοῦ ἰδέαν ἐνέχει ἢ ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦδε ἀνθρώπινοι ὁρισμοί. Τὸ ἄπειρον ἀποδείκνυσι τὴν θειότητα. Ἀλλά, ἀκούσατε· ὁ Θεὸς τῶν ἀστρονόμων δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ ὁ Θεὸς τῶν πολέμων, τοῦ Φιλίππου Β΄., τοῦ Μωάμεθ κτλ. καθόσον δὲν χύνει αἷμα, οὔτε ἐν ὀνόματι τοῦ σταυροῦ, οὔτε ἐν ὀνόματι τῆς ἡμισελήνου, οὔτε ἄγει πρὸς τὰ ἱερὰ δικαστήρια, οὔτε καίει τοὺς αἱρετικούς, οὔτε ἐπιδοκιμάζει τὰς τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου σφαγάς· οὔτε καταδικάζει Κοπερνίκους καὶ Γαλιλαίους. Διότι εἶναι ἡ ὑπερτάτη δικαιοσύνη καὶ ἐνευδιᾷ ἀναμάρτητος ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ αὐτοῦ αἴγλῃ.

Αἱ μικροπρέπειαι αὗται ἀναστατοῦσι τὸ πνεῦμα μου. Θὰ ἤμην Χριστιανὸς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν, ὁπόταν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου Ἐρημίτου, ὅλοι αἱ καρδίαι ἔπαλλον διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, ὁπόταν ὁ βασιλεὺς Ἅγιος Λουδοβίκος διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ συνεβόλιζε τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν πιστῶν, ὁπόταν τέλος ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς θείας πίστεως ἐθυσιάζοντο οἱ ἄνθρωποι,διότι εἶχον πεποίθησιν εἰς τὴν ἀπολαυσιν τοῦ οὐρανοῦ. Θὰ ἤμην τέλος Χριστιανὸς μετὰ τῶν μαρτύρων τῶν κατακεμβῶν· ναί, μετὰ τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τόσων ἄλλων μεγάλων καὶ ὑψηλῶν καρδιῶν· ἀλλ' οὐδέποτε μετὰ τῶν καταδίκων τοῦ Γαλιλαίου, μετὰ τῶν καταδικασάντων ἐπισκόπων εἰς θάνατον τὴν Ἰωάνναν δ' Ἄρκ, μετὰ τῶν συγχρόνων ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοθεολόγων τέλος!

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν ὁ δόκτωρ, ἠδύνασθε νὰ ἦσθε χριστιανὸς μετὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συμβάσεως τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου!

— Θέλετε νὰ εἴπητε, ὅτι ἡ θρησκεία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς χρήσιμός τις κοινωνικὴ ὀργάνωσις διὰ τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν ἥσυχον λειτουργίαν μιᾶς κυβερνήσεως. Συμφωνῶ καὶ τοῦτο εἶναι γενικῶς ἀποδεκτόν. Οἱ ἱερωμένοι, οἱ ἀνώτεροι κληρικοί, ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐπείθια κτλ. εἰσὶν ἀναγκαῖοι ἄρχοντες τῆς ἐξουσίας, ἡ δὲ χριστιανικὴ ἐκπαίδευσις

(*) Τεύτων. Ὄνομα τοῦ πρωτίστου θεοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γερμανοῖς, εἰς ὃν ἔθυον ἀνθρώπους.

(*) Μαθηματικὸς μέγας γεννηθεὶς ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1707 καὶ ἀποθανὼν ἐν Πετρουπόλει τῷ 1783, ἐν ἡλικίᾳ 59 ἐτῶν, τὴν ὅρασιν στερηθείς.

τῶν τέκνων συγκρατεῖ αὐτὰ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος. Λέγουσιν: Εἴμεθα καθολικοὶ ἐν Γαλλίᾳ διαμαρτυρόμενοι ἐν Ἀγγλίᾳ, μουσουλμάνοι ἐν Αἰγύπτῳ βουδδισταὶ ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κίνᾳ, ὡς θὰ ἐλέγομεν: Ὦμεν καλοὶ πολῖται καὶ ὑπακούωμεν τοῖς νόμοις. Ἀλλὰ δι' ἐμὲ ἡ θρησκεία δὲν ἐγκειται εἰς ταῦτα. Πρόκειται νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Οὐδόλως δ' ὑπολείπτομαι τὸν μεταβαίνοντα εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἐπίδειξιν, θήραν προικὸς ἢ δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις. Ἡ θρησκεία δέον νὰ ἵσταται ὑψηλότερον πάσης κοινωνικῆς ἐκτιμήσεως. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἔγκειται ἐν τῇ ἐπινεύσει τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐν τῷ πόθῳ τοῦ γνῶναι τὰς μελλούσας ἡμῶν τύχας ἐν ταῖς πνευματικαῖς τέλος πεποιθήσεσιν, ἃς ἡ ἐπιστήμη μᾶς παρέχει. Καὶ ἐπειδὴ δύο ἀλήθειαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ ἀντίθετοι ἀλλήλων, δέον ἡ πίστις ἡμῶν νὰ συνάδῃ πρὸς τὸ γνωστὸν καὶ ἰδίᾳ πρὸς ὅ,τι γινώσκομεν περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος.

Δὲν σᾶς ὁμιλῶ δὲ ποσῶς ὡς θεόσοφος, ἀγαπητέ μοι δόκτωρ, ἀλλ' ὡς ἐπιστήμων καὶ διότι πιστεύω, ὅτι αὐτὴ ἡ θεωρία τῆς φύσεως ἀποδείκνυσι τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ἰθύντοντος πνεύματος «Οὐδαμοῦ δὲ ὑπάρχει τύχη. Ἕκαστον φαινόμενον εἶναι ἀποτέλεσμα αἰτίας.

«Τὰ ἐκδηλούμενα γεγονότα, αἱ φωλεαὶ τῶν πτηνῶν, τὸ θράσος τῆς μητρός, ἡ ἐκκόλαψις μιᾶς μυίας ἢ χρυσαλίδος, ἡ γαλουχία ἑνὸς ἀρνίου, ἡ ἀμοιβαία ἔλξις τῶν γενῶν, ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κτλ. τὰ πάντα ἀποδεικνύουσι σκοπόν ἢ σχέδιόν τι ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ καταστάσει τῶν γηΐνων πραγμάτων.

«Τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανίου χάους, ὁ ἀναρίθμητος ἀριθμὸς τῶν ἡλίων καὶ συστημάτων, μαρτυροῦσι μεγαλεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἄτομον.

«Ἡ δικαιοσύνη ἐνυπάρχει ἐν ἁπάσῃ τῇ οὐρανίᾳ μηχανικῇ· οὐδὲν δὲ λάθος δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ.

«Ἡ ἱστορία τοῦ γηΐνου βίου, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων γεωλογικῶν ἐποχῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἐμφαίνει βαθμιαίαν καὶ σταθερὰν τὴν πρόοδον. Ἡ πρόοδος δ' αὕτη εἶναι νόμος, εἰς ὃν ἅπασα ἡ φύσις ὑπείκει. Ὁ δὲ νόμος οὗτος ὑπόκειται εἰς ἀναμφίλεκτον διανοητικὴν διάταξιν.

«Τὰ μαθηματικά, ἡ γεωμετρία, ἡ φυσική, ἡ ὀπτική, αἵτινες διὰ τύπων ἐκφράζουσι τὴν κατάστασιν τῶν ὑπαρχόντων πραγμάτων, ἀποδεικνύουσιν ἄλλως μίαν διανοητικὴν ὀργάνωσιν τοῦ σύμπαντος.

«Ἡ τοῦ μετρᾶν καὶ ἀφαιρεῖν δύναμις ἡμῶν, τὸ πρὸς τὸ δίκαιον ἢ ἄδικον αἴσθημά μας, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψευδές, ἡ διάκρισις τῶν ἐντυπώσεων κτλ. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἁπλᾶ ἀποκυήματα τῆς ἐγκεφαλικῆς λεγομένης χημείας. Ὁ ψυχικὸς κόσμος ἔχει τοσαύτην βεβαιότητα ὑπάρξεως ὅσην καὶ ὁ ὑλικός».

Οὕτως ὡμίλει ὁ ἀστρονόμος φιλόσοφος, χωρὶς νὰ διακόπτῃ αὐτὸν ὁ δόκτωρ. Ἐν τούτοις οὗτος πολλάκις ἐξεδήλου σημεῖα τινὰ ἀνυπομονησίας.

— Φίλτατέ μου τῷ λέγει αἴφνης, μόλις ἔλαβε καιρὸν καὶ μετά τινος ὕφους καταφρονήσεως, ἐν τούτοις δὲν ἐπιτρέπεις εἰς τὴν σύζυγόν σου νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Καὶ διατί ὄχι, ἂν αὕτη ἐπιθυμῇ; Εἶναι καὶ τοῦτο σύμβασις, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ ἀστρονόμος.

— Βεβαίως ὑπέλαβεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀστρονόμου, μόλις ἤδη εἰσερχομένη καὶ ὁδηγοῦσα τὴν ὑπηρέτριαν μετὰ τοῦ τείου, αἱ πλεῖσται γυναῖκες μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ὁδηγοῦσιν ἔτι τὰς θυγατέρας καὶ τοὺς υἱούς αὐτῶν, παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῶν συζύγων των, οἵτινες φρονοῦσι τὰ ἀντίθετα. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπὶ πολὺ ἔτι θὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τοῦ κόσμου. Οἱ δὲ φιλόσοφοι εἰς τὸ κενὸν πλήττουσιν, ἀφοῦ αὗται τοῖς καταστρέφουσι τὸ ἔργον. Καὶ δὴ καταφρονοῦσι τὸν ἄνδρα, οὔτινος τὸ ὄνομα ὑπερηφάνως θέλουσι νὰ φέρωσιν. Οἱ δὲ ἱερεῖς γνωρίζουσι τοῦτο καὶ ὑπερόχως γελῶσι. Ἀλλά, δὲν συγκαταλέγομαι μετὰ τῶν γυναικῶν τούτων ἐγὼ καὶ ἐὰν δὲν ἐξετίμων ἀρχῆθεν τὰ φρονήματα τοῦ ἀνδρός μου καὶ δὲν ἠκολούθουν αὐτά, ἤδη βεβαιωθῆτε, θὰ εὑρισκόμην πρὸ τοῦ ἀπροχωρήτου. Ὁ ἔρως καθιστᾷ τοὺς ἄνδρας γελοίους, ἀδυνάτους καὶ ἀνοήτους καὶ διὰ τοῦτο ἡ γυνὴ καταπίπτει καὶ τὸ γένος δὲν προοδεύει. Ἡ γυνή, Κύριοι, δέον νὰ ᾖ ἀνωτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν ἔρωτί της.

— Βλέπεις, ὑπέλαβεν ὁ ἀστρονόμος, εἴμεθα περὶ τούτου καὶ οἱ τρεῖς σύμφωνοι. Ἡ γυνή, ὁπόταν πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τοῦ ἀνδρός της, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἡ κοινωνία προοδεύει καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτελεῖ τὸν προορισμόν του.

— Οὐδεμίαν περὶ τούτου ἀντίρρησιν ἔχω, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διατὶ ὁ τὰ ἐναντία τούτων φρονῶν ἀνήρ, ν' ἀφίνῃ τὴν γυναῖκα του νὰ βαδίζῃ τὴν ἑτέραν ὁδόν.

— Ἄς πίωμεν πρῶτον τὸ τεῖόν μας καὶ μετὰ τοῦτο ἐξακολουθοῦμεν τὴν συζήτησιν, ἐπεῖπεν ὁ ἀστρονόμος.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΥΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΒΑΜΩΝ

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν νοσημάτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος, εἶδομεν παράδοξον σύμπτωμα ὑστερικῆς συστολῆς, παρά τινι ἐκστατικῇ.

Προὔκειτο περὶ νεάνιδος, ὑπὸ θρησκευτικῆς μανίας κατεχομένης, ἥτις ἐλάμβανε τὴν στάσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἐπὶ πλέον ἦτο προσβεβλημένη ὑπὸ σταθερᾶς συστολῆς τῶν γαστροκνημίων μυῶν, οὕτως ὥστε ἦτο διηνεκῶς ἱππόπους τὸν ἕνα πόδα καὶ ὡς δακτυλοβάμον ζῶον ἐβάδιζεν ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδός· καίτοι δ' εὐκόλως καταπονουμένη ἐπιμόνως οὕτως ἐβάδιζε καὶ κατ' οὐδένα λόγον ἠδύνατο νὰ κάμψῃ τοὺς πόδας αὐτῆς.

Ἡ συστολὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς σταθερὰν τῆς πασχούσης ἰδέαν. Τὰ τοιαῦτα παραδείγματα δὲν εἶνε σπάνια· πρὸ δεκαετίας παρετήρησα εἰς τὴν Salpêtriere, εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ Charcot, ὑστερικήν, ἥτις παροργισθεῖσα καὶ ὑψώσασα τὴν πυγμὴν κατά τινος, ἔμεινεν ἐν ταύτῃ τῇ στάσει.

Τελευταίως διερχόμενος ἐκ Βερολίνου, εἶδον εἰς τὴν κλινικὴν τῶν νευρικῶν νοσημάτων τῆς Γερμανικῆς πρωτευούσης ὑστερικήν, ἥτις ἰδοῦσα, ὅτι ἡ παρακλίντωρ αὐτῆς εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ τετάνου, προσεβλήθη καὶ αὕτη ὑπὸ ἀδιακόπου ραιθοκρανίας.

Ἡ ἰδέα τῆς καθηλώσεως, ἐπὶ τῆς παρούσης περιστάσεως, ἐπέφερεν οὐχὶ μόνον τὴν ἱπποποδίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν σχηματισμὸν πεμφίγων ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῶν ποδῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μία μόνον πέμφιξ ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός· ὁ καθηγητὴς κ. Raymond ἐκάλυψε τότε τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ ἐσφράγισεν αὐτόν, ὅπως μή τις τὸν ἤγγιζεν. Ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν ταινίαν, ἐν τῷ συμμετρικῷ σημείῳ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς παρήχθη ἑτέρα πέμφιγος ψυσαλλίς.

*

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶνε πελματοβάμων ζῶον, δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς δακτυλόβαμον. Τὸ δὲ γεγονὸς τοῦτο διασαφίζει τὸ τοιοῦτον ἀμφισβητούμενον ζήτημα τῆς ποικιλίας τῶν εἰδῶν.

Ὑποθέσατε πρὸς στιγμήν, ὅτι τὸ ἐν ᾧ ζῶμεν περιβάλλον τροποποιεῖται καὶ καθίσταται εὐνοϊκὸν τῷ δακτυλοβάμονι τρόπῳ τοῦ βαδισμοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἰσχυρῶς θὰ ἐπεβάλλοντο ἐπὶ τῆς θελήσεως αὐτῶν, θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκτήσωσι σὺν τῷ χρόνῳ τὸν νέον τοῦτον τρόπον τοῦ βαδίσματος, σὺν τῷ χρόνῳ δ' ἐπίσης τῶν μυῶν καὶ τῶν ὀστῶν τροποποιουμένων, νέον γένος δακτυλοβαμόνων ἀνθρώπων θὰ ἐδημιουργεῖτο.

Δυνάμεθα ὅθεν νὰ διΐδωμεν τὴν σπουδαιότητα νέου παράγοντος, τῆς θελήσεως, ἐν τῇ ἀνελίξει τῶν ὄντων.

Παρίσιοι 1903 Π. Ν. Διβάρης
ἰατρὸς

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥ

Ἐν ἔτει 1848 τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περιέργων εἶχε προσηλωθῆ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἔνθα ἐξεδηλοῦντο διάφοροι ἀλλόκοτοι κρότοι, κτυπήματα καὶ κινήσεις ἀντικειμένων, ἄνευ γνωστῆς τινος αἰτίας. Τὰ φαινόμενα ταῦτα πολλάκις ἐγένοντο αὐτομάτως, ἐνίοτε ὅμως ἐπίσης ἐξεδηλοῦντο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐχαρακτηρίζοντο ὑπὸ τὸ ὄνομα μεσάζοντες, καὶ τὰ ὁποῖα ἠδύναντο τρόπον τινά, νὰ προκαλῶσι ταῦτα κατὰ βούλησιν. Πρὸς τοῦτο ἐγίνετο πρὸ πάντων χρῆσις τραπεζῶν, ὄχι διότι αὗται ἦσαν πλέον παντὸς ἄλλου κατάλληλοι, ἀλλὰ διότι εὑρίσκοντο προχείρως καὶ διότι κάθηται κανεὶς εὐκολώτερον καὶ φυσικώτερον πέριξ μιᾶς τραπέζης καὶ κατὰ πρῶτον δι' αὐτῶν ἤρξαντο αἱ ἐκδηλώσεις. Ἐπετεύχθη οὕτως ἡ περιστροφὴ τῆς τραπέζης, κινήσεις αὐτῆς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀνατροπαί, ὑπεγέρσεις, κτλ. Ἔκτοτε τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν στρεφόμεναι τράπεζαι.

Ἡ πρώτη σχηματισθεῖσα γνώμη περὶ τοῦ φαινομένου τούτου ἐξηγήθη ἀτελῶς, ἂν ὄχι ἀτυχῶς, διὰ ἠλεκτρισμοῦ ἢ μαγνητισμοῦ ἢ διὰ τῆς ἐνεργείας ἀγνώστου τινὸς ρευστοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυναν ν' ἀναγνωρίσουν, ἐν τοῖς φαινομένοις τούτοις, ὅτι ὑπῆρχον φαινόμενα τινὰ νοουνεχῆ. Οὕτως, ἡ κίνησις ὑπήκουεν εἰς τὴν θέλησιν· ἡ τράπεζα διηυθύνετο δεξιᾷ ἢ ἀριστερά, πρὸς ὑποδειχθὲν πρόσωπον· ἀνηγείρετο εἰς δοθὲν πρόσταγμα ἐπὶ ἑνὸς ἢ δύο ποδῶν, ἔκρουε τὸν ἀριθμὸν τῶν ζητηθέντων κτύπων κτλ. Κατέστη ὅθεν ἔκτοτε πρόδηλον, ὅτι ἡ αἰτία δὲν ἦτο καθαρῶς φυσική, ἀλλ' ὅτε ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπόρροια διανοίας.

Ποία ὅμως ἦτο ἡ φύσις τῆς διανοίας ταύτης; Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθησαν, ὅτι ἦτο ἀντανάκλασις τῆς διανοίας τῶν παρισταμένων, πλὴν βαθμηδὸν ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὡς ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον, διότι ἀπελάμβανον ἀποτελέσματα, ἐντελῶς ξένα πρὸς τὴν σκέψιν καὶ τὰς γνώσεις τῶν παρόντων προσώπων, καὶ δὴ ἀντιφάσκοντα πρὸς τὰς ἰδέας των, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν των· ἑπομένως ἡ διάνοια αὕτη ἀνῆκεν εἰς ὄν τι ἀόρατον. Δὲν εἶχον λοιπὸν παρὰ νὰ ἔλθουν εἰς ἀνπόκρισιν μέ τὸ ὄν αὐτό, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο δι' ἀριθμοῦ συνθηματικῶν κτύπων, σημαινόντων τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι, ἢ δηλούντων τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἐλήφθησαν οὕτως ἀπαντήσεις εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις. Τὸ φαινόμενον τοῦτο διεκρίθη ὑπὸ τὸ ὄνομα «λαλοῦντα τραπέζια». Ὅλα τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα συνεκοινώνησαν τοιουτοτρόπως, ἐρωτηθέντα περὶ τῆς φύσεώς των, ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶναι Πνεύματα καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον. Τὰ αὐτὰ δὲ ἀποτελέσματα παρήχθησαν εἰς πολλὰ μέρη, τῇ μεσολαβήσει διαφόρων προσώπων, σπουδαιοτάτων καὶ πεφωτισμένων καὶ ἑπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε γίνει τις παίγνιον αἰσθητικῆς τινος πλάνης.

Ἐξ Ἀμερικῆς τὸ φαινόμενον τοῦτον μετεπήδησεν εἶτα εἰς Γαλλίαν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, ὅπου ἐπί τινα ἔτη αἱ στρεφόμεναι καὶ λαλοῦσαι τράπεζαι εἶχον γίνει τοῦ συρμοῦ καὶ ἀπετέλουν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Τὸ φαινόμενον δὲν ἤργησε νὰ ἐμφανισθῇ ὑπὸ νέαν ὄψιν.

Ἐπειδὴ αἱ διὰ κτύπων συνεννοήσεις ἦσαν βραδεῖαι καὶ ἀτελεῖς, παρετηρήθη ὅτι, ἂν, ἐφηρμόζετο ἓν μολυβδοκόνδυλον εἰς εὐκίνητόν τι ἀνκείμενον, αἰώραν τινά, μικρὰν σανίδα ἢ ἄλλο τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπετίθεντο οἱ δάκτυλοι, τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἤρχιζε νὰ κινῆται καὶ ἐσημείου χαρακτῆρας. Βραδύτερον ἐνόησαν, ὅτι τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἦσαν ὅλως ἐπουσιώδη καὶ περιττὰ καὶ ἠδύνατό τις νὰ κάμῃ καὶ χωρὶς αὐτά· ἡ πεῖρα δὲ ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐνεργεῖν ἐπὶ ἀδρανοῦς τινος σώματος, ὅπως διευθύνῃ αὐτὸ κατὰ βούλησιν, ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ὁμοίως ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἢ τῆς χειρός, ὅπως ὁδηγῇ τὸ μολυβδοκόνδυλον. Ἐμορφώθησαν λοιπὸν τότε γραφικοὶ μεσάζοντες, τουτέστι πρόσωπα γράφοντα ἀκουσίως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν Πνευμάτων, ὧν τοιουτοτρόπως ἐγίνοντο ὄργανα καὶ διερμηνεῖς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης αἱ ἀνακοινώσεις δὲν εἶχον πλέον ὅρια καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν διανοημάτων ἠδύνατο νὰ γίνεται μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ ἀναπτύξεως, ὅσης καὶ μεταξὺ τῶν ζώντων. Ὁ ἄνθρωπος εἰσήρχετο πλέον εἰς πεδίον εὐρύτατον φωτὸς καὶ ἀληθείας εἰς ἀνακάλυψιν ἑνὸς νέου κόσμου: τοῦ κόσμου τῶν ἀοράτων.

Πρὸς ποῖον σκοπὸν τὰ πνεύματα ἐπικοινωνοῦσι μετὰ τῶν θνητῶν; Τοιοῦτον ἦτο τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο πρὸς λύσιν. Ἐγνώσθη δὲ μετ' οὐ πολὺ παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων πνευμάτων, ὅτι δὲν εἶναι ὄντα χωριστὰ ἐν τῇ ἡμιουργίᾳ, ἀλλ' αἱ ἴδιαι ψυχαὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς ἄλλους κόσμους ὅτι δ' αἱ ψυχαὶ αὗαι, ἀπεκδυθεῖσαι τὸ σωματικόν των περικάλυμμα, διαμένουσι καὶ διατρέχουσι τὸ διάστημα. Δὲν ἐπετρέπετο δὲ πλέον ἀμφιβολία περὶ τούτου, ὅταν ἀνεγνώρισέ τις μεταξὺ τῶν Πνευμάτων, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, ὅταν οὗτοι ἦλθον νὰ παράσχωσι τεκμήριον τῆς ὑπάρξεώς των, καὶ νὰ ἀποδείξωσιν, ὅτι μόνον κατὰ τὸ σῶμα ἀπέθανον, ὅτι δὲ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ζῇ πάντοτε, πλησίον ἡμῶν, ὅπως καὶ ὅταν ἦσαν ἐν τῇ ζωῇ, περιβάλλοντες διὰ τῆς μερίμνης των ἐκείνους, οὓς ἠγάπησαν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις εἶναι δι' αὐτὰ γλυκεῖα καὶ εὐφρόσυνος.

Περὶ τῶν Πνευμάτων αὐτῶν καὶ τῆς προϋπάρξεώς των ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, δύναταί τις νὰ λάβῃ ποιάν τινα ἰδέαν διὰ τῆς ἑπομένης ἐξηγήσεως τῶν πνευματιστῶν.

Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τρία οὐσιώδη πράγματα: 1ον ἡ ψυχὴ ἢ τὸ Πνεῦμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἑδρεύουσιν ἡ σκέψις, ἡ θέλησις καὶ ἡ ἠθικὴ αἴσθησις· 2ον τὸ σῶμα, οὐσία ὑλική, ἥτις τίθησι τὸ Πνεῦμα εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ 3ον τὸ περίπνευμα, περικάλυμμα ροῶδες, λεπτὸν καὶ διαφανές, χρησιμεῦον, ὡς διάμεσον μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Ὁπόταν ἑπομένως τὸ ἐξωτερικὸν σῶμα, ἤτοι ἡ ὑλικὴ οὐσία φθαρῇ, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ λειτουργήσῃ, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, πίπτει καὶ τὸ Πνεῦμα ἐλευθεροῦται, ὅπως ἀπεκδύεταί τις παλαιόν τι ἔνδυμα, περιελθὸν εἰς ἀχρηστίαν. Τοῦτο ἡμεῖς καλοῦμεν θάνατον. Ἐν τούτοις οὐδὲν ἄλλο γίνεται ἢ ἀλλάσσομεν φόρεμα καὶ ἀναζῶμεν, καθόσον εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον ἐπ' ἄπειρον νὰ ζῇ ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ τὰ ὄργανά του, ἔντερα, σάρκες, ἧπαρ, πνεύμονες κτλ. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρηθῶσι πλείω τῆς φυσικῆς αὐτῶν δυνάμεως.

Ὁ θάνατος λοιπὸν δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ χονδροειδοῦς περικαλύμματος τοῦ Πνεύματος· μόνον δὲ τὸ σῶμα θνήσκει, τὸ δὲ Πνεῦμα ἀναζῇ μὴ θνῆσκον Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, τὸ Πνεῦμα συνέχεται τρόπον τινὰ ὑπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶναι ἡνωμένον καὶ ἡ ὁποία συνήθως παραλύει τὰς δυνάμεις του· ὁ σωματικὸς θάνατος τὸ ἀπαλλάσσει τούτων τῶν δεσμῶν· ἐξέρχεται τοῦ σώματος καὶ ἀνακτᾷ τῆς ἐλευθερίαν του, ὡς ἡ ἐκ τῆς κάμπης ἐξερχομένη χρυσαλλίς, ἀλλὰ δὲν ἀποβάλλει εἰμὴ μόνον τὸ ὑλικὸν σῶμα, διότι διατηρεῖ τὸ περίπνευμα, ὅπερ συνιστᾷ δι' αὐτὸ νέον τι σῶμα αἰθέριον, ἀτμῶδες, ἀβαρές, διαφανὲς κτλ. καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται, εἶναι τὸ τυπικὸν σχῆμα. Ἐν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ καταστάσει, τὸ περίπνευμα τοῦτο εἶναι ἀόρατον, ἀφοῦ διαμένει ἐν τῷ ἀέρι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα δύναται διὰ τῆς θελήσεώς του νὰ τῷ ἐπενέγκῃ τροποποιήσεις, νὰ τὸ καταστήσῃ ἀκοριαίως ἐφικτὸν εἰς τὴν ὅρασιν

καὶ προσέτι εἰς τὴν ἀφήν, ὡς τοῦτο φυδικῶς συμβαίνει διὰ τῆς συμπυκνώσεως τοῦ ἀτμοῦ. Καὶ οὕτω δύνανται ἐνίοτε νὰ ἐμφανίζωνται εἰς ἡμᾶς, ὡς φαντάσματα, ὡς τὰ ὀνομάζομεν. Τὸ Πνεῦμα ἐπίσης οὕτως ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ἀδρανοῦς ὕλης, καὶ παράγει διάφορα φαινόμενα κρότου, κινήσεως, γραφῆς κτλ. τῇ βοηθείᾳ τούτου τοῦ περιπνεύματος, ὅπερ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δυνατὸν νὰ λαμβάνεται καὶ ἐκ τοῦ αἰθερίου διμέσου.

Οἱ κρότοι καὶ αἱ κινήσεις χρησιμεύουσιν εἰς τὰ πνεύματα, ἐπίσης ὅπως ἐκδηλῶσι τὴν παρουσίαν των καὶ ἐφελκύωσι τὴν προσοχὴν ἡμῶν, ἀκριβῶς ὡς ὅταν τις κτυπᾷ, ὅπως εἰδοποιήσῃ τινά, ὅτι κἄποιος εἶναι. Ὑπάρχουσι δὲ τινὰ ζωηρά, τὰ ὁποῖα δὲν περιορίζονται εἰς κρότους μετρίους καὶ ἡσύχους, ἀλλὰ προβαίνουσι καὶ μέχρι τοῦ νὰ παράγωσι πάταγον ὅμοιον πρὸς σκεύη συντριβόμενα, ἀνοιγο κλειομένας καὶ τριζούσας θύρας, ἐπιπλα ἀνατρεπόμενα κτλ.

Τῇ βοηθείᾳ λοιπὸν τῶν κτύπων τούτων καὶ συνθηματικῶν κινήσεων, προέβησαν οἱ πνευματισταὶ εἰς τὴν μετὰ τῶν πνευμάτων συνενόησιν, ἀλλ' ἡ γραφὴ παρέχει αὐτοῖς τὸ τελειότερον, ταχύτερον καὶ ἀνετώτερον μέσον, διόπερ καὶ προτιμῶσι ταύτην. Δύνανται λοιπὸν τὰ πνεύματα νὰ ὁδηγῶσι τὴν χεῖρα τοῦ μεσάζοντος, ὅπως γράφῃ, χαράττῃ σχέδια, μουσικήν, πλήττῃ κλυδοκύμβαλον ἢ παίζῃ τεμάχιον ἐπί τινος ὀργάνου κτλ. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐλλείψει τοῦ ἰδίου των σώματος, οὗτινος στεροῦνται πλέον, μεταχειρίζονται τὰ πνεύματα αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ μεσάζοντος, ὅπως ἐκδηλῶνται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τρόπον αἰσθητόν.

Τὰ Πνεύματα δύνανται προσέτι νὰ ἐκδηλῶνται ἡμῖν καὶ διὰ τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς. Εἶναι δὲ οἱ λεγόμενοι ἀκουστικοὶ μεσάζοντες καὶ ὀπτικοὶ μεσάζοντες, οἵτινες ἔχουν τὸ προτέρημα ν' ἀκούουν καὶ βλέπουν καὶ εἰμποροῦν τοιουτοτρόπως νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ τῶν Πνευμάτων.

Τὰ ἐκδηλούμενα Πνεύματα εἰς τὴν ὅρασιν παρουσιάζονται ἐν γένει ὑπὸ μορφὴν ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχον ζῶντα, ἀλλ' ἀτμώδη· κατά τινας δὲ περιπτώσεις, ἡ μορφὴ αὕτη ἔχει ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰς ὁμοιότητας ἐνσάρκου ὄντος, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐπιφέρει τελείαν ἀπάτην καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἠδυνήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνομιλήσωσι καὶ ἀνταλλάξωσι χειραψίας, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσωσιν, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των Πνεύματα, ἤτοι ψυχὰς ἀνθρώπων, ἄλλως, ἢ διὰ τῆς αἰφνιδίου κατόπιν ἐξαφανίσεώς των.

Ἡ συνεχὴς καὶ γενικὴ θέα τῶν Πνευμάτων εἶναι σπανία, ἀλλ' αἱ ἀτομικαὶ ἐμφανίσεις εἶναι ἀρκούντως συχναί, ἰδίως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ὡς πολλάκις συμβαίνει· τὸ Πνεῦμα ἀπαλλαττόμενον τοῦ σώματος, φαίνεται σπεῦδον νὰ μεταβῇ καὶ ἐπανίδῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, ἐν τῇ γῇ, οἱονεὶ ὅπως τοὺς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ζῇ πάντοτε, ἵνα τοὺς παρηγορήσῃ.

Ἂν περισυλλέξῃ πᾶς τις τὰς ἀναμνήσεις του, θέλει ἴδει πόσα τοιαῦτα γεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἔδιδε προσοχὴν ἢ δὲν ἐννόει, τῷ συνέβησαν τὴν νύκτα, κατὰ τὸν ὕπνον, ὡς καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ἐν τελείᾳ ἐγρηγόρσει. Ἄλλοτε ταῦτα ἐθεωροῦντο ὑπερφυσικὰ καὶ θαυμάσια, ἀπεδίδοντο δὲ εἰς τὴν μαγείαν καὶ τὴν μαγγανείαν, ἐνῷ σήμερον οἱ ἄπιστοι τὰ θεωροῦσιν ὡς γεννήματα τῆς φαντασίας· ἡ δὲ πνευματικὴ ἐπιστήμη ἐξηγεῖ ἤδη αὐτά, γινώσκουσα τίνι τρόπῳ παράγονται, καὶ ὅτι δὲν ἐξέρχονται τῆς τάξεως τῶν φυσικῶν φαινομένων.

Πιστεύουν τινές, ὅτι τὰ Πνεύματα, πρέπει νὰ ἦνε κάτοχα τῆς ὑπερτάτης ἐπιστήμης καὶ τῆς ὑπερτάτης σοφίας. Τοῦτο εἶνε πλάνη, τὴν ὁποίαν ἡ πεῖρα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐλέγξῃ. Μεταξὺ τῶν διακοινώσεων τῶν δοθεισῶν παρὰ τῶν Πνευμάτων, ὑπάρχουσι πολλαί, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἔξοχοι διὰ τὸ βάθος, τὴν γλαφυρότητα, τὴν σοφίαν, τὴν ἠθικὴν καὶ δὲν ἀποπνέουσιν ἢ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν εὐγένειαν· ἀλλὰ παρὰ ταύτας ὑπάρχουσιν ἄλλαι χυδαιόταται, ἐπιπόλαιοι, ἀγοραῖαι, βάναυσοι μάλιστα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ Πνεῦμα ἀποκαλύπτει τὰ πλέον πονηρά αὐτοῦ ἔνστικτα. Εἶναι πρόδηλον ὅτι αἱ διακοινώσεις αὗται δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχωνται ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, καὶ ὅτι, ἂν ὑπάρχουν ἀγαθὰ Πνεύματα, ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ πονηρά. Τὰ Πνεύματα, μὴ ὄντα ἢ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲν δύνανται φυσικῶς νὰ καταστῶσιν ἀμέσως τέλεια, καταλείποντα τὸ σῶμα των· ἕως οὗ δὲ προοδεύσωσι, διατηροῦσι τὰς ἀτελείας τοῦ ἐνσωμάτου βίου των καὶ διὰ τοῦτο βλέπει τις τοιαῦτα ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς μοχθηρίας, τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγνοίας.

Τὰ πνεύματα συγκοινωνοῦσιν εὐχαρίστως, καὶ αἰσθάνονται ἀληθῆ χαρὰν βλέποντα, ὅτι δὲν ἐλησμονήθησαν· περιγράφουσιν ἀσμένως τὰς ἐντυπώσεις, ἃς ἠσθάνθησαν κατὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀποδημίαν των, τὴν νέαν αὐτῶν θέσιν, τὴν φύσιν τῶν χαρῶν καὶ τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ εὑρίσκονται. Καὶ ἄλλα μὲν εἶναι εὐτυχέστατα, ἄλλα δὲ δυστυχῆ· μερικὰ μάλλιστα ὑποφέρουν φρικώδεις βασάνους, ἀναλόγως τοῦ βίου ὃν ἔζησαν καὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς χρήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμον τῆς ζωῆς.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ὁ ἔρως παρέχει τῇ γυναικὶ τὰ μέσα τῆς κυριαρχίας.

Ὁ ἔρως καθιστᾷ τὸν ἄνδρα σοβαρὸν ἐξαιρετικῶς πρὸς ὅλους, ἔρποντα δὲ περιδεῶς, ἀπέναντι τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Ὁ ἔρως διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι λοιπὸν παράδεισος. Διὰ τὸν ἄνδρα δὲ κόλασις.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Στάθμη ἐκ χαρτονίου.

Ἀντὶ τῆς συνήθους καὶ γνωστῆς στάθμης δύνασθε ἐκ τοῦ προχείρου νὰ κατασκευάσητε τοιαύτην, ἐξ ἴσου εὐμέθοδον καὶ ἁπλουστάτην.

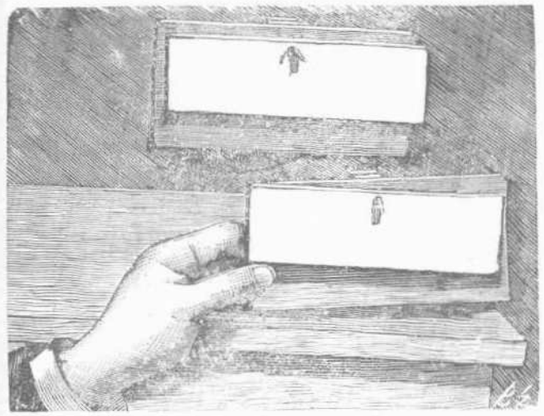

Λάβετε δύο τεμάχια χαρτονίου, σχήματος ἀκριβῶς ὀρθογωνίου, τοῦ αὐτοῦ μήκους (20 ἑκατοστ. περίπου) ἀλλὰ διαφόρου πλάτους (6 ἑκατοστ. τὸ ἕν, 10 τὸ ἕτερον). Εἶτα κατασκευάσατε ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μήκους καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου, ὡς δείκνυται ἐν τῷ ἡμετέρῳ σχήματι καὶ διὰ ταύτης περάσατε μακρὸν καὶ στενὸν καρφίον πρῶτον ἐκ τοῦ πλατυτέρου χαρτονίου, ἐφ' οὗ δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ καλῶς καὶ μένῃ ἀκίνητον· τοῦτο δὲ κατορθοῦται, ἂν ὀπισθεν τοῦ χαρτονίου κολληθῶσι 2 — 3 τεμάχια μικρὰ χαρτονίου. Κατόπιν μηκύνατε τὴν ὀπὴν τοῦ στενωτέρου χαρτονίου, κατὰ τὸ πλάτος τούτου καὶ τούτου γενομένου, τοποθετήσατέ το ἐπὶ τοῦ καρφίου, εὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐφάπτονται ἀλλήλων τὰ χαρτόνια. Ἡ στάθμη εἶνε ἑτοίμη πλέον καὶ μένει νὰ ἴδωμεν ἂν εἶνε ἀκριβής. Πρὸς τοῦτο θέτομεν ἐπὶ σταθεροῦ ὁριζοντείου ἐπιπέδου (μαρμάρου ἑστίας) καὶ ἂν μὲν τὰ δύο χαρτόνια ἰσορροπῶσι παραλλήλως, ἡ στάθμη ἡμῶν εἶνε καλή· ἂν ὅμως τὸ μικρότερον χαρτόνιον κλίνῃ ὑπὸ τὴν ἑτέραν πλευράν, τότε πρέπει νὰ κόψητε ἐκ τοῦ μεγάλου χαρτονίου στενὴν λωρίδα, ἀναλόγως τῆς κλίσεως τοῦ μικροῦ.

Οὕτω πως ἔχετε τελείαν στάθμην καὶ δύνασθε μετὰ θάρρους νὰ βασισθῆτε ἐπὶ ταύτης.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Βερνίκιον διὰ τὰ ἔπιπλα

Λάβετε δύο λίτρας οἰνοπνεύματος 95° ἓν χιλιόγραμμον γόμα λάκκας καὶ ἓν χιλιόγρ. ἐλαίου κοινοῦ (μαγειρικοῦ).

Διαλύσατε τὴν γόμα λάκκαν ἐντὸς τοῦ οἰνοπνεύματος (διὰ νὰ γίνῃ ταχεῖα ἡ διάλυσις βυθίσατε τὸ περιέχον ταῦτα δοχεῖον ἐντὸς ζέοντος ὕδατος) καὶ ἀναμίξατε δύο μέρη τοῦ μίγματος τούτου μεθ' ἑνὸς μέρους ἐλαίου. Ἀλείψατε ἐκ τοῦ βερνικίου τούτου τὸ πρὸς βερνίκωσιν καὶ τρίψατε κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἰνῶν τοῦ ξύλου. Ἀφίσατε νὰ ξηρανθῇ καὶ εἶτα ἐπαναλάβετε τὸ αὐτὸ δὶς καὶ τρὶς μέχρι τοῦ ποθουνου ἀποτελέσματος. Διὰ νὰ δόσετε λοῦστρον εἰς τὸ βερνίκιον λάβετε πέτραν τρίπολι, διαλύσατε ἐν ἐλαίῳ καὶ τρίψατε διὰ δέρματος ἐλάφου.

Πίσσωσις σιδηρῶν σωλήνων.

Θέσατε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῶν σωλήνων πίσσαν λιθάνθρακος καὶ ἔπειτα ἀνάψατε ἐντὸς αὐτῶν σχίσματα ξύλων. Ἡ ἀσθενὴς αὕτη θέρμανσις ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀναλυθῇ καὶ στερεωθῇ ἐπὶ τῶν σωλήνων ἡ πίσσα, ἐνῷ τὸ δυνατὸν πῦρ ἀναλύει ταύτην ὑπερμέτρως καὶ ὀλισθαίνει ἐκ τοῦ σιδήρου.

Προφύλαξις τῶν καρποφόρων δένδρων.

Πλεῖστα εἴδη ζώων καὶ ζωϋφίων κατατρώγουσι τοὺς κορμοὺς καὶ δὴ τὰς βάσεις τῶν καρποφόρων δένδρων, γινόμενα οὕτω πρόξενα μεγάλων ζημιῶν. Εἷς τρόπος ἁπλούστατος πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου τούτου εἶνε ὁ ἀκόλουθος.

Λάβετε λίπος ἐκ τοῦ χρησιμεύοντος διὰ τὰς ἁμάξας 10 μέρη καὶ ἓν μέρος νέφτι.

Κατασκευάζετε ἐκ τούτων πολτὸν καθαρὸν δι' οὗ ἀλείφετε τὰ δένδρα σας μέχρις ὕψους 60 ἑκατ.

Οὕτω οὐδὲν ζωύφιον δύναται νὰ θλάψῃ τὸ δένδρον, ἀλλὰ καὶ τὸ μίγμα τοῦτο δὲν ἀφαιρεῖται διὰ τῶν βροχῶν, ὡς ἄλλα τινά, ἅτινα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μεταχειρίζονται οἱ κηπουροί.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ἀλωπεκία (τριχοφάγος).

Ὁ ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης προσβληθεὶς ὑφίσταται τὰ ἑξῆς. Πίπτουσιν αἱ τρίχες του κατὰ τόπους εἰς τὴν κόμην, τὰς ὀφρῦς, τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνα καὶ μένει τὸ δέρμα μόλις ὑπέρυθρον, κλίνον πρὸς τὸ λευκόν.

Ἡ θεραπεία θεωρεῖται δύσκολος. Ἐν τούτοις πλύνατε δὶς τῆς ἡμέρας διὰ τοῦ ἑξῆς τὸ πάσχον μέρος.

Θειούχου ποτάσσης δρ. 1, ἐλαίου πτυτικοῦ λεμονίου δρ. 2, οἰνοπνεύματος δρ. 20, ὕδατος δρ. 77. Ἀναμίξατε καλῶς καὶ μεταχειρίσθητε. Ἂν τοῦτο ἀποτύχῃ, χαράξατε τὸ πάσχον μέρος διὰ νιστερίου καὶ ἐπαλείψατε διὰ νίτρου διαλελυμένου ἐν ὀπῷ λεμονίου ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας διὰ σωσικρέατος (κρεοζώτου). Μὴ ἀπελπισθῆτε ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος καθόσον ἡ θεραπεία ἐπέρχεται βραδέως.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ Ἀρετὴ εἶναι ἀργυροῦς στέφανος, μεμιγμένη δὲ μετὰ τῆς ἀγαθότητος εἶνε χρυσοῦς.

Τὸ μειδίαμα εἶνε ἄνθος, τοῦ ὁποίου ἡ εὐωδία οὐδέποτε ἐκλείπει.

Ἡ θέλησις εἶνε ὁ καλλίτερος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐλπὶς εἶνε παρηγορία, ἡ εὐτυχία πλάνη, ἡ ἀπογοήτευσις θάνατος, ἡ ἀπελπισία τὸ μνῆμα, ἡ καρτερία ὁ παράδεισος.

Σοφ. Κ. Οἰκονομίδου

Κανονική ὑποχώρησις τῶν Ρώσσων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Κορέας. Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν μεγάλων στρατιωτικ. ἰαπωνικῶν δυνάμεων ἐν Κορέᾳ, οἱ ρῶσσοι ἔκριναν φρόνιμον ν' ἀποσυρθῶσιν ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ Για-λοῦ καὶ νὰ ἀναμείνωσιν ἐκεῖ τὸν ἐχθρόν.

ΚΟΖΑΚΟΣ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἐν πλήρει ἐκστρατείᾳ.

ΡΩΣΣΟΣ ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἡ Γυνὴ ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ της. Ἡ διάσημος καταστᾶσα ἠθοποιὸς Ρεζάν, ἧς ἡ περὶ διαζυγίου δίκη τοσοῦτον ἐσχάτως συνεκίνησε τὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Διατί τά σπήλαια καί τά ὑπόγεια εἶνε πάντοτε ὑγρά;

Διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν εἰσδύουσιν ἐκεῖ· ὁ ἀὴρ δὲν ἀνανεοῦται ἢ πολὺ δυσκόλως, οἱ ἀτμοὶ εἶνε παμπληθεῖς καὶ δὲν δύνανται νὰ διαλυθῶσιν· ὥστε πάντοτε διατελεῖ ὑγρασία.

Διατί τὸ ἔδαφος εἶνε ὑγρὸν ὑπὸ τοὺς ὑαλίνους κώδωνας, οὓς θέτουσιν ἐπὶ τῶν νεαρῶν φυτῶν, ἐνῷ τὸ περιέ αὐτῶν χῶμα εἶνε ξηρὸν καὶ κονιῶδες;

Διότι ὁ κώδων ἐμποδίζει τοὺς ἐκ τῆς ἐξατμήσεως τοῦ ὑγροῦ χώματος γεννωμένους ἀτμοὺς νὰ φύγωσιν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου τὸ φυτὸν ἀφίνει ὕδωρ.

Ἡ ἐξάτμισις εἶνε ἡ αὐτή ἐπὶ τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἐπιφανειῶν;

Οὐχί. *Διότι διὰ πειραμάτων ἀπεδείχθη, ὅτι ταχύτερον ἐξατμίζονται αἱ μικραὶ ἐπιφάνειαι. Ἡ ἐξάτμισις ὕδατος περιεχομένου ἐν κάδῳ ἀνοικτῷ εἶνε διπλασία τῆς ἐξατμίσεως λίμνης ἢ θαλάσσης.*

Ἂν βρέξωμεν τὸν δάκτυλον ἡμῶν διὰ τοῦ στόματος καὶ τὸν ἐκθέσωμεν εἰς τὸν ἀέρα, διατί αἰσθανόμεθα ψῦχος ἐπ' αὐτοῦ;

Διότι ἡ σίελος ἐξατμίζεται ταχέως ὁ δὲ σχηματιζόμενος ἀτμὸς ἀφαιρεῖ μέρος τῆς θερμότητος τοῦ δακτύλου καὶ οὕτως αἰσθανώμεθα ψῦχος. Ἂν ὁ ἀὴρ εἶνε ἀπολύτως θερμὸς ἡ αἴσθησις τοῦ ψύχους θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ καθ' ὅλον τὸν δάκτυλον· ἂν ἀπεναντίας εἶνε ἀήρ, θὰ αἰσθανθῶμεν τὸ ψῦχος περισσότερον πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ὁ ἄνεμος πνέει.

Διατί οἱ ἰχθυπῶλαι καλύπτουσι τὸ κάνιστρον αὐτῶν διὰ βεβρεγμένης ὀθόνης;

Διότι ἡ ὑγρὰ ὀθόνη ἐμποδίζει τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας νὰ προσβάλωσι τοὺς ἰχθεῖς καὶ νὰ τοὺς ξηράνωσι καὶ διότι ἡ ἐξάτμισις τῆς ὑγρᾶς ὀθόνης τοὺς διατηρεῖ νωπούς.

Διατί ὑπὸ τὸ δάσος εἶνε μεγαλειτέρα ὑγρασία ἢ ἐν ἐναπεπταμένῳ πεδίῳ;

Διότι τὰ δένδρα διὰ τῶν φύλλων αὐτῶν ἐξατμίζουσιν ὕδωρ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πληροῦται ὑγρασίας. Ἡ χλόη ἐναποθηκεύει ὕδωρ καὶ αὐξάνει οὕτω τὸν βαθμὸν τῆς ὑγρασίας. Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν συχνάκις ὁμίχλην διατέχουσαν τὰς πεδιάδας καὶ ἐξερχομένην ἐκ τοῦ γειτνιάζοντος δάσους.

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΒΡΑΧΟΣ

Μέριασε βράχε νὰ διαβῶ
Τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο
Λέγει 'στὸ βράχο κ' οἱ ἀφροὶ
Τὸν λούουν μὲ ὁρμὴ
Μέριασε γιατὶ πνίγομαι
Δὲν θέλ' ἐμπόδια νάχω
Δὲν θέλω εἰς τὸ διάβα μου
Οὐδένα νὰ προσμένω
Μέριασε 'τι τὰ σπλάχνα σου
Θὰ σκάψω τὰ σκληρὰ
Θὰ σὲ βυθίσω ὡς φλοιὸν
Μεσ' τὰ βαθειὰ νερά...,

'Εδέχθ' ὁ βράχος τὴν δροσιὰ
Τοῦ κύματος μὲ χάρι
«Συνείθισα, 'ψιθύρισε,
»στὸ κῦμα, μειδιῶν,
»γιὰ μένα ἡ μανία σου
»Εἶνε κρυφὸ χαμάρι
»κ' εἰς τὰ σκληρὰ τὰ λόγια σου
»νὰ μένω σιωπῶν....

Γιγάντιο ὑψώθηκε
Τὸ μαῦρο κῦμα ἐμπρὸς του
Νὰ τὸν σκεπάσῃ ἤθελεν
Αἰώνια τὸν πτωχὸ
Οὐρλιάζει τὸ ἀχόρταγο
Καὶ μὲ φρικτὴ μανία
Τὸν θάνατό σ' ἐπιθυμῶ
Κράζει φρικτὰ 'στὸν βράχο.
«Δὲν θέλω πειὰ ἐμπόδιο
'Εσὲ ἐμπρός μου νάχω...»

'Εκεῖ! ἀέρας φύσησε
Τὸ κῦμα διασκορπάει....
Κρυσταλλωμένοι οἱ ἀφροὶ
Τὸν βράχον περιβρέχουν
Καὶ εἰς τὰ λεῖα του πλευρὰ
Ὡσὰν διαμάντια τρέχουν.
Τὸ κῦμα μένει ἐντροπαλὸ
Ὁ βράχος τὸ κυττάει
Σιωπηλὸς καὶ μειδιῶν
Θέλει μ' αὐτὸ νὰ παίξῃ,

»Ἔλα, τοῦ λέγει, ἀσπλαγχνο
»Τὰ σπλάγχνα μου νὰ σκάψῃς
»'Στοὺς διαμαντένιους σου ἀφροὺς
»Σὰν φίκι νὰ μὲ θάψῃς»

Φεύγει τὸ κῦμα μακρυὰ
Καὶ ἄπονα κυττάει!
Τὸν φίλον ὅπου ἄλλοτε
Φιλοῦσε μὲ χαρά...
Φεύγει! τὸ κῦμα μακρυὰ
Κ' εἰς ἄλλο βράχο πάει!
Νὰ λούσῃ μὲ τὰ γαλανὰ
Κι' ἀφρᾶτα του νερὰ

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου

Ὁ ἔρως καθιστᾷ τὴν γυναῖκα τολμηροτέραν, ζωηροτέραν, ἐπιχειρηματικοτέραν.

Τουναντίον τὸ πάθος αὐτὸ καθίστησι τὸν ἄνδρα δειλότερον, ἀδεξιώτερον καὶ βλακοδέστερον.

Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ προσγινομένου τῇ γυναικὶ ἀδικήματος.

Ὁ ἐρωτευμένος ἀνὴρ ὁμοιάζει πρὸς κλέπτην, ἔλεγέ τις φιλόσοφος.

ΕΝ ΤΗι ΟΔΗΣΣΩι

Πᾶς Ἕλλην ἐπισκεπτόμενος τὴν ὡραιοτέραν πόλιν τῆς Ρωσσίας, τὴν Ὀδησσόν, τὴν συνοικηθεῖσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ ἐπισκεφθῇ κατὰ πρῶτον λόγον τοὺς ὁμογενεῖς καὶ τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ. Ἀφοῦ οὕτω λοιπὸν κἀγὼ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μου εἰς Ὀδησσὸν κατηνάλωσα περιεργαζόμενος τὰ μᾶλλον ἀξιοπερίεργα καὶ ἀξιοθέατα αὐτῆς μέρη καὶ ἐθαύμασα φαινομενικῶς καὶ προχείρως τὸ μέγεθος αὐτῆς, τὴν κανονικότητα καὶ ὡραιότητα, τὴν ἐπομένην ἠρξάμην τῆς ἐπισκέψεως πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ φίλους τῆς Φύσεως καὶ τοὺς προεξέχοντας τῶν ὁμογενῶν μας· ἤτοι τὸν ἐξοχώτατον κ. Μαρασλῆν, τέως δήμαρχον τῆς Ὀδησσοῦ, φιλογονέστατον καὶ ἀκραιφνῆ πατριώτην. τὸν κ. Φοντάναν γεν. πρόξενόν μας, τὸν κ. Δ. Διαλεγμένον, ἀναπληρωτὴν τοῦ προξένου, μεγαλοκτηματίαν καὶ τραπεζίτην, τὸν κ. Μιχ. Μαῦρον, εὐκατάστατον ὁμογενῆ, τὸν κ. Βλαδίμηρον Παρασκευᾶν, μεγαλέμπορον καὶ ἀκραιφνῆ πατριώτην. τὸν κ. Παῦλον Ζυγομαλᾶν πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς λέσχης, τὸν κ. Κλ. Κούλογλουν, μεγαλέμπορον, τὸν κ. Β. Γεωργαλᾶν, κάλλιστον ἐργοστασιάρχην καὶ βιομήχανον, τὸν κ. Π. Ἀμβρόσιον Μαυροκορδάτον ἐξέχοντα ὁμογενῆ μας, τὸν κ. Ἰω. Συνοδινὸν μεγαλο-ἐπιχειρηματίαν καὶ εὐγενέστατον πατριώτην, τὸν κ. Ἰω. Στύλον μεγαλέμπορον, τοὺς ἀδελφοὺς Νεοφύτου, μεγαλεμπόρους καὶ ἐργοστασιάρχας τοὺς κ. Γ. Παυλίδην καὶ Μιλ. Καρατζᾶν ἐμπόρους ἀποικιακῶν καὶ καλλίστους πατριώτας· τὸν κ. Χρ. Δουρδατζόγλουν μεγαλοβιομήχανον, τὸν παλαιόν μου φίλον καὶ συνάδελφον κ. Γ. Κουντούρην, καθηγητήν, τὸν κ. Γεωργίου κάλλιστον ἔμπορον, τοὺς κ. Ἀ Μάλτον Β. Χατζηκώσταν καὶ Παγίδαν ἐπίσης ἀξιολόγους φίλους καὶ καθηγητάς, ὡς καὶ τοὺς κ. κ. Γ. Μαυρίδην, Μ. Κοκινάκην, Μ. Γεωργιάδην Κυριάκον Λινάκην, Π. Πανταζόπουλον, Ε. Κορμπιτην καὶ ἄλλους πολλοὺς ὁμογενεῖς, οὓς φιλοξενεῖ καὶ προάγει ἡ ὁμόθρησκος ἡμῖν προστάτις Ρωσσία. Ἀλλ' ἕνεκα τῶν εὐρυτάτων αὐτῆς ὁδῶν, τῶν μεγάλων ἀποστάσεων καὶ τῆς ἀγνοίας ἐντελῶς τῶν πολυδαιδάλων αὐτῆς βουλεβάρτων, διαμερισμάτων καὶ συνοικιῶν, προσέλαβον καὶ ὁδηγὸν μ' θ' ἑαυτοῦ καὶ ποῦ μὲν μιτέβαινον πεζῇ, ποῦ δὲ ἐφ' ἁμάξης· Ἤρχισα δὲ ἀπὸ τοὺς πλησιεστέρους ἐξ αὐτῶν, ὅπως μὴ χρονοτριβήσω εἰς Ὀδησσὸν ἕνεκα τῆς ἀρξαμένης χειμερινῆς ὥρας τοῦ ἔτους.

Καὶ ὄντως ἦτον Ὀκτώβριος καὶ ὁ χειμὼν εἶχεν ἀρχίσει ἐκεῖ νὰ περιβάλλεται μὲ βαρὺν μανδύαν· οἱ δὲ ἡμέτεροι φίλοι νὰ φέρωσι τὰς γουνωρικὰς αὐτῶν περιβολὰς καὶ εἰς τὰ καφφενεῖα καὶ ξενοδοχεῖα ν' ἀνάψωσι τὰ μεγάλα αὐτῶν πυροδαίσια.

Τὴν ἐπομένην λοιπὸν πρωΐαν μετέβην παρὰ τοῖς κ. Γ. Παυλίδῃ καὶ Μ. Καρατζᾶ οἵτινες ἀμφότεροι εἰσὶν ἔμποροι ἀποικιακῶν καὶ ἔχουσι τὰ γραφεῖα πλησίον ἀλλήλων, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ λεγομένῃ Ἀγορᾷ. εἰς τὸ τέλος τῆς Ἑλληνικῆς ὁδοῦ, ὅπου ἄλλοτε ἦτο τὸ κέντρον τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐκεῖ εὑρίσκονται τὰ περισσότερα ἐμπορικὰ ἑλληνικὰ γραφεῖα καὶ κατασιήματα καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἐμπορικὴ κίνησις. Ἡ συνοικία αὕτη εἶναι μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Ὀδησσοῦ. Τὸν κ. Παυλίδην εὗρον καταγινόμενον ἐν μέσῳ πολλῶν πελατῶν του καὶ σωρείας ἐμπορευμάτων. Ἤτον, ὡς εἰκός, ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας καὶ μοὶ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐλυπεῖτο, ὅτι δὲν ἠδύνατο, ὡς ἔδει, νὰ μὲ περιποιηθῇ, μολονότι ἐπ' ἀρκετὸν διέμεινα παρ' αὐτῷ καὶ εἴπομεν ἀρκετά. Εἶναι δὲ φιλόμουσος καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ καλὰ ἔργα.

Τὸν κ. Καρατζᾶν ὡσαύτως ἐξετίμησα ὡς φίλεργον καὶ φιλόπονον ἔμπορον, εὐγενέστατον δὲ καὶ προθυμότατον ὁμογενῆ. Ἔχει δὲ ὡραίαν ἐμπορικὴν τάξιν καὶ ἐργάζεται φιλοτίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς.

Ὁ κ. Μαρασλῆς δυστυχῶς ἀποδημεῖ εἰς Εὐρώπην καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω. Εἶτα μετέβην παρὰ τῷ κ. Βλαδιμήρῳ Παρασκευᾷ, ἀρχαίῳ συνδρομητῇ τῆς «Φύσεως» ὃν εὗρον μόνον ἐν τῷ παρὰ τῇ οἰκίᾳ γραφείῳ του. Εἶναι ὁ γνωστότατος τοῖς πᾶσιν ἀξιοπρεπὴς ὁμογενής, φιλόμουσος καὶ ἀξιόλογος πατριώτης, ἑστὶς τὰ φιλιγενῆ καὶ εἰλικρινῆ αὐτοῦ αἰσθήματα οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐν πάσῃ περιστάσει νὰ ἐκδηλοῖ.

— Ἄ, ὁ Κύριος Πρίντεζης, μοὶ λέγει μειδιῶν, μάλιστα, καθήσατε, ἔχω εὐχαρίστησιν, ὅπου σᾶς βλέπω καὶ πότε ἤλθατε;

— Προχθὲς κύριε Παρασκευᾷ, καὶ ἐγὼ πολὺ εὐχαριστοῦμαι, ὅπου μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία ἐκ τοῦ πλησίον νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ χαίρω πολύ, ὅτι καταγίνεσθε εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ περιοδικόν μας;

— Πολὺ ὡραῖον, πολὺ ὡραῖον καὶ χωρὶς νὰ σᾶς κολακεύσω, κ. Πρίντεζη, γράφετε ὠφέλιμα πράγματα καὶ πολὺ καλὴν πορείαν ἐχαράξατε εἰς αὐτό. Μολονότι δὲ, παρατηρήσατε εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, λαμβάνω πολλὰ περιοδικὰ συγγράματα, ρωσσικά, ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά, ἐν τούτοις κρατῶ καὶ ὅλην τὴν σειρὰν καὶ τῆς «Φύσεως» τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκω μὲ εὐχαρίστησιν.

— Καὶ ἔχετε καιρόν, σεῖς μὲ τόσας ἀσχολίας κ. Παρασκευᾷ, ν' ἀναγινώσκετε τόσα πολλά...

— Μά, νὰ σᾶς εἴπω, κ. Πρίντεζη. Ἐγὼ σπανίως ἐξέρχομαι. Μετὰ τὴν ἐργασίαν μου ἀποσύρομαι ἐπάνω καὶ μὲ τὴν κόρην μου καταγίνομαι διαρκῶς εἰς μελέτας. Καὶ ἀκριβῶς ἤθελα, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι παρακολουθῶ τὸ ἔργον σας, νὰ σᾶς ἐρωτήσω, περὶ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, περὶ ὧν γράφετε μετὰ τόσης πειστικότητος· εἶναι ἀληθῆ; δυνάμεθα νὰ κάμωμεν καμμίαν συνεδρίασιν καὶ ἐδῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου; Θὰ ἠυχαριστούμην πολύ.

— Ὅτι εἶναι ἀληθῆ, βεβαιοῦται ἀπὸ τόσας διαβεβαιώσεις πλείστων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐπειραματίσθησαν προσωπικῶς· ἄλλως τε οὐδὲν τὸ ὑπερφυσικὸν ἐνέχει, ἀφοῦ ἐκτὸς τῆς θρησκείας μας, ἥτις ἀποδέχεται τὴν μετὰ θάνατον ζωήν, ἔχομεν ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ θεοκρατικὰ συστήματα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου μέχρι σήμερον, τὰ ὁποῖα παραδέχονται τὸν πνευματισμόν, καὶ ἀναφέρουσι πολλὰ φαινόμενα καὶ παραδείγματα.

— Ἄ, τότε εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου συνεδρίασιν;

— Εὐχαρίστως, ἂν ἔχομεν πρόσωπόν τι μεσάζον.

— Δὲν πιστεύω νὰ εὑρεθῇ εἰς Ὀδησσὸν διότι δὲν ἀκούω νὰ καταγίνονται εἰς τὰ τοιαῦτα ἐδῶ.

Καὶ ἀφοῦ εἴπομεν ἀρκετὰ μετὰ τοῦ καλλίστου ἐν πᾶσι κ. Βλαδιμήρου, μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Δ. Διαλεγμένου, ἔχοντος τὸ γραφεῖον του καὶ ὡραίαν κατοικίαν παρὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν.

Ὁ κ. Διαλεγμένος εἶναι gentleman καθ' ὅλα, εὐγενὴς καὶ πρόθυμος εἰς πᾶν καλὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ δέχεται εἰς τὸ γραφεῖον του τοὺς πάντας εἰς ἀκρόασιν. Σᾶς ἀποτείνει δὲ τοσαύτας ἀτομικὸς καὶ ἐνδιαφερούσας ἐρωτήσεις, δίκην προξενικῆς ἀρχῆς, ὥστε ἐξίστασθε ἐπὶ τῇ ὑπομονῇ του καὶ ἀμφιβάλλετε ἐπὶ τῇ λεπτολογίᾳ. Εἶναι δὲ γνώστης καὶ κάτοχος πολλῶν πραγμάτων καὶ διαλεκτων. Ἀγαπᾷ δὲ καὶ τὴν φιλολογίαν μας, ἀλλὰ σημειώσατε, εἶναι τόσον ἀπησχολημένος, ὥστε δὲν εὐκαιρεῖ ν' ἀναγινώσκει. Σωρεῖται δὲ περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων κεῖνται ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ ἐρμαρίων.

— Ἐκδίδετε ὡραῖον σύγγραμμα, μοὶ λέγει εἶτα καὶ εἶσθε ἐπιστήμων καλὸς καὶ ἐμιλεῖτε διαφόρους εὐρωπαϊκὸς γλώσσας.

— Ἀληθῶς, κατέγεινα τῷ ἀπαντῶ καὶ ἐδιδάχθην ὅ,τι ἠδυνήθην, ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε ταῦτα, ἀφοῦ τὸ πρῶτον μὲ βλέπετε;

— Ἄ, ἐδῶ, τὰ μανθάνομεν ὅλα, μοὶ λέγει καὶ δὲν μᾶς διαφεύγει τὸ παρὰ μικρόν. Ὁ κάλλιστος πρόξενος μας μοὶ ὡμίλησε περὶ ὑμῶν, ὁ δὲ ὑπάλληλός μου εἰς ὃν ὡμιλήσατε γερμανικά. . .

— Ἄ, ναί, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τὴν ρωσσικήν;

— Καὶ διατί δὲν γνωρίζετε τὴν ρωσσικήν;

— Φυσικῶς, διὰ νὰ μὴ τὰ γνωρίζω ὅλα.

— Καὶ θὰ μείνετε πολὺν καιρὸν ἐδῶ;

— Περὶ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας.

Καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτόν, μετέβην ἐφ' ἁμάξης διότι αἱ ἀποστάσεις εἶναι, ὡς εἶπον, μεγάλαι παρὰ τῷ κ. Β. Γεωργαλᾶ ἐμπορεβιομηχάνῳ. ὅστις κατέχει μέγα ἀτμοκίνητον ἀρτοποιεῖον καὶ 48 ὡς μοὶ ἔλεγον, καταστήματα ἐν Ὀδησσῷ. Καὶ ἀληθῶς εἰς πολλὰς ὁδοὺς καὶ συνοικίας ἔβλεπον τὸ ὄνομά του.

Εἰσερχόμενος εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κ. Γεωργαλᾶ συναντῶ ἐν τῷ προθαλάμῳ εἰκοσάδα ἀτόμων ποικίλων ἀποχρώσεων, ἅτινα κατὰ σειρὰν ἀνέμενον ἐν μεγάλῃ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του, ἔνθα εὑρίσκετο, ἵνα τῷ ὁμιλήσωσι. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα, ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὰ γραφεῖα ὑπουργοῦ τινος ἢ δημάρχου ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἰδίως παρατηρεῖται ἡ διάταξις αὕτη, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἐνταῦθα ὁ θόρυβος καὶ αἱ ὁμιλίαι δὲν λείπουσιν, ἐνῷ ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ἐκκλησιαστικὴ εὐλάβεια. Παρατηρήσας ὅμως, ὅτι θὰ παρήρχοντο ὧραι, ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ ἴδω τὸν κ. Γεωργαλᾶν, ἠγέρθην καὶ ἔδωσα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς τὸν θυρωρόν.

Μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται νέος τις Κύριος.

— Ὁ κ. Πρίντεζης; ἐρωτᾶ.

— Μάλιστα, τῷ λέγω, ἐγειρόμενος.

— Ἐπιτρέπετε, Κύριοι, τὴν θέσιν σας εἰς τὸν κ. Πρίντεζην, τοῦ λέγει.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησαν πάντες, ὑποκλινόμενοι.

Καὶ οὕτως εἰσῆλθον κατὰ προτίμησιν παρὰ τῷ κ. Γεωργαλᾶ, οὗτινος ὄντως ἐθαύμασα τὴν τάξιν, εὐγένειαν καὶ εὐπρέπειαν.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, ἅτινα εἴπομεν:

— Ἔλαβον τὸ σύγγραμμά σας, μοὶ λέγει. Εἶναι ὡραῖον καὶ μοὶ ἀρέσει καὶ ἤκουσα πολλὰ καλὰ περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ τὸ ὑποστηρίξω ὡς Ἕλλην. Ἀλλὰ μοῦ κακοφαίνεται καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ μᾶς ἐκθέτουν ἄλλοι τινές, οἵτινες μᾶς λέγουν, ὅτι ἐκδίδουν καὶ θὰ ἐκδώσουν ἔργα ὅλως ἀνάρμοστα καὶ ἀνάξια καὶ νὰ μᾶς ζητοῦν συνδρομήν. Χθὲς ἀκριβῶς ἦλθε καὶ μία Κυρία εὐειδής, ζητοῦσα νὰ μοὶ δώσῃ τὸν πρῶτον τόμον τοῦ ἔργου αὐτῆς. Ἠπόρησα, διατὶ ὁ σύζυγος ἀφῆκε τὴν σύζυγόν του μόνη νὰ περιέρχεται οὕτω τὸ ἐξωτερικόν.

— Τῇ ὀληθείᾳ τὸ πρᾶγμα ἐγενικεύθη κατὰ τρόπον ἴσως φορτικὸν καὶ πρέπει νὰ μὴ παρέχετε ἐφεξῆς τὴν συνδρομήν σας εἰς ἔργα ἀμφίβολα καὶ εἰς ἐργάτας ἀλλοτρίους τοῦ ἐπαγγέλματός των, διότι οἱ εἰδικῶς καταγινόμενοι καὶ παιδιόθεν σπουδάσαντες λογογράφοι καὶ δημοσιογράφοι πρέπει τότε νὰ παραχωρήσωμεν αὐτοῖς τὴν θέσιν μας, ἀφοῦ ἐζήλευσαν οἱ ἀλλότριοι τὰ πλούτη μας.

— Ἐγὼ ἠρνήθην ἐν τούτοις.

Καὶ φειδόμενος τῆς πολυασχόλου ἐργασίας τοῦ κ. Γεωργαλᾶ, ηὐχαρίστησα αὐτὸν ἐπὶ τῇ αὐθορμήτῳ ὑποστηρίξει τοῦ ἔργου μου καὶ ἀπῆλθον.

Εἶτα μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ κ. Νικολ. Ξυδᾶ, ἀνεψιοῦ καὶ διευθυντοῦ τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ Μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν Πετροκονίνου, ἐν τῇ Μεγάλῃ ἑλλ. ὁδῷ κειμένῳ. Καὶ ὄντως εἶναι παμμέγιστον, πελώριον, ἐκτενέστατον καὶ εὐρύτατον ἀριστοκρατικὸν κατάστημα, μὲ πληθώραν ὑπαλλήλων καὶ διαμερισμάτων, διότι πωλοῦνται ἐνταῦθα σχεδὸν ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὑφασμάτων καὶ τοῦ συρμοῦ, ὡς καὶ τῶν ποικίλων σκευῶν τῆς οἰκογενειακῆς οἰκονομίας. Ἔχει δὲ εἴσοδον πολυτελεστάτην. παρ' ἣ καλοενδεδυμένος θυρωρὸς σᾶς ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ σᾶς διευθύνει διὰ σημείου εἴτε διὰ τοῦ λόγου πρὸς τὸ πρόπωπον ἢ τὸ εἶδος, ὅπερ ζητεῖτε.

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, μοὶ ἔδειξε γραφεῖον ἀριστερόθεν, πρὸς ὃ διευθυνθείς, εὗρον τὸν κ. Ξυδᾶν, νέον τριακονταετῆ κακῶς ὁμιλοῦντα τὴν ἑλληνικήν.

— Νὰ μὲ συγχωρᾶτε, μοὶ λέγει γιατὶ ἐγεννήθηκα στὸ Ρουσία καὶ δὲν γνωρίζω . . . Ἕλλη . . νικά . . .

— Πῶς, ἀφοῦ εἶσθε ἕλλην, τῷ λέγω καὶ κατοικεῖτε πόλιν σχεδὸν ἑλληνικήν, δὲν ὁμιλεῖτε τὰ ἑλληνικά;

— Γιαὶ ἐσπούδαξα στὸ ρωσσικὸ καὶ Εὐρωπαϊκὸ σχολεῖο καὶ μιλάω πάντοτε ρῶσσα.

— Σᾶς συγχαίρω καὶ δὲν τὴν ἀναγινώσκετε;

— Ἐφκαρισ ῶ. Κύριε, . . . ὄχι δυστυχῶς, δὲν τὸ ἔμαθα νὰ διαβάζω.

— Καὶ δὲν αἰσθάνεσθε καμμίαν λύπην, ἢ εὐχαρίστησιν διὰ τοῦτο;

— Ὄχι, δὲν μὲ μέλλει.

— Ἔ, καλά, καὶ τὸ περιοδικόν μου τότε, τὴν «Φύσιν» ποῖος τὴν διαβάζει;

— Ἄ, δὲν εἰξεύρω ἐγώ, τοῦτο.ὁ τακιδρόμος, βάζει μέσα, ῥίχνει, φεύγει, ἐγὼ δὲν διαβάζει, δὲν ξέρει.

— Ναί, αὐτὸ κ' ἐγὼ ἠννόησα, ὅτι δὲν εἰξεύρετε τίποτε. Καὶ τότε ἕνα χρόνο ὅπου στέλλω τὴν Φύσιν;

— Δὲν γνωρίζει ἐγὼ τίποτα, Φύσι . . . φύσι.

— Καλῶς ἐρωτίσθην. Εἶσθε μαργαρίτης!

(*Ἕπεται συνέχεια*)

Η ΑΘΩΑ

Πρό τινων ἐτῶν διέμενον εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Β. . . οὗτινος ὁ ἐξώστης συνεκοινώνει πρὸς τὸ δωμάτιόν μου καὶ πρὸς ἕτερον παρακείμενον δωμάτιον καὶ ὅστις διὰ καταλλήλου κιγκλιδώματος ἐχωρίζετο εἰς δύο, οὕτως ὥστε νὰ ἐμποδίζεται ἡ συγκοινωνία αὐτῶν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ ἡμέρας, ὅπου μετέβην ἐκεῖ, παρετήρησα νέαν τινὰ κυρίαν τριακοντάετίδα περίπου, ἥτις ἐξήρχετο συνήθως εἰς τὸν ἐξώστην αὐτὸν καὶ ἀκουμβῶσα ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος, διέμενεν ἐκεῖ ὅλως ἀκίνητος καὶ ρεμβώδης ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἀρκετὰ εὐειδής, ἰσχυρᾶς κράσεως καὶ ἀντοχῆς, ὡς ἐδείκνυτο καὶ μετρίου ἀναστήματος ἐφαίνετο κάπως κατάκοπος καὶ μελαγχολική, μὲ χαρακτηριστικὰ συμπαθῆ καὶ ἐπαγωγά, ἅτινα προὐκάλεσαν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν προσοχήν μου.

Μόλις ἐστράφη τὴν πρώτην πρώτην φορὰν καὶ μὲ εἶδε, τὴν ἐχαιρέτησα καὶ μοὶ ἀνταπέδωκεν ἀμέσως τὸν χαιρετισμόν. Τὴν ὅμως δευτέραν φορὰν δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐνοχλήσω, διότι ἐφαίνετο βεβυθισμένη εἰς τὴν μεγαγχολίαν καὶ τὰς σκέψεις της· ἡ δὲ κεφαλή τις ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν χειρῶν της ὅλως ἀκίνητος, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ ἐράνη δέ, ὅτι δάκρυ τι ἔλαμπεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ της, ὅπερ εἶτα ἐκυλύετο βραδέως κατὰ μῆκος τῆς μακρᾶς παρειᾶς της. Τί νὰ συνέβαινεν ἄραγε ἐσκέφθην. Ἔχασε μητέρα, σύζυγον, πεφιλημένον τέκνον; Δυστύχημά τι μέγα τῇ εἶχε συμβῆ; Δὲν ἠδυνάμην ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ ἐ νοήσω καὶ ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω ὀλίγον πρὸς τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς κιγκλίδωμα, ὅτε ἀκούω ἔφνης ἔσωθεν τοῦ δωματίου των φωνὴν ἀνδρικήν, σκληρὰν καὶ ἐπιτακτικήν, ἥτις μὲ ὕφος βροντῶδες ἐκάλει αὐτήν: «Ἀμαλία!».

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς ἀνεσκίρτησεν, ἐξῆλθεν ἀμέσως ἐκ τῆς ῥεμβῆς της καὶ φέρουσα τὸ ρινόμακτρον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ.

Ἐν μέρει ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὴν βάσιν τῆς ἀληθείας τῶν μυστηρίου τούτου. Ἡ γυνὴ αὕτη εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος ἀνδρὸς πάσχοντος ἐξ ἀρθριτίδος ἢ ρευματισμῶν, σκληροτάτου, ἴσως δὲ καὶ ἀπανθρώπου, ὅστις τῇ καθίστα τὸν βίον ὀχληρόν, ἔτι δὲ καὶ ὀδυνηρόν! ἀνυπόφορον ἴσως!

Καὶ ἐγὼ τότε ἀπεσύρθην εἰς τὸ διαμερισμά μου, σκεπτόμενος καὶ λυπούμενος διὰ τὴν κατάστασιν τῆς γειτονός μου ταύτης γυναικὸς καὶ ἤμην πολὺ περίεργο, νὰ μάθω ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τῆς ἰδίας τὴν ἀλήθειαν τῆς τόσης λύπης καὶ ὀδύνης της:

Καὶ ἀληθῶς δὲν ἐβράδυνα νὰ μάθω τὰ καθέκαστα.

Τὴν ἐπαύριον πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔπαιρνον τὸν ἀέρα μου ἐν τῷ ἐξώστῃ, ὁπόταν καὶ αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξέλθῃ. Τῇ εἶπον δὲ πάνυ εὐγενῶς:

«Καλὴ ἑσπέρα, Κυρία». Καὶ μοὶ ἀπήντησε μετὰ γλυκύτητος, κλίνουσα ἐπίσης τὴν κεφαλήν. «Καλὴ ἑσπέρα σας, Κύριε». Ἡτοιμαζόμην δὲ νὰ συνεχίσω τὴν ὁμιλίαν μου, ὁπόταν ἡ αὐτή, ξηρὰ καὶ βροντώδης φωνή, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν μᾶλλον ἐπιτακτική, ἤχησεν ἐκ νέου παραδόξως εἰς τὰ ὦτα μου, καλοῦσα τὴν γυναῖκα, ἥτις ἀμέσως εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της. Συνάμα δὲ τρομερὰ σκηνὴ ἐπηκολούθησε, καθ' ἣν ἤκουσα ἀλληλοδιαδόχως τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου ἐκφέρουσαν ἐντόνως τὰς λέξεις «πονηρά, ἀνόητη, χαμένο γύναιον» καὶ τὴν ἐπικλητικὴν φωνὴν τῆς γυναικός, ἥτις τῷ ἀπήντα: «Μά, σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασον, δὲν εἶναι τίποτε, ὁ Κύριος δὲν μοῦ ἔδωκε κομμίαν ἀφορμὴν κτλ.» καὶ εἶτα, «ἀλλὰ σώπα, ἀγαπητέ μου, προξενεῖς κακὸν εἰς τὸν ἑαυτόν σου!» . . . καὶ μετὰ ταῦτα ἠκούσθη θόρυβος καὶ ἐν ταύτῳ βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἔδωσε πέρας εἰς τὴν φιλονικείαν, εἰς ἣν ἐπηκολούθησεν εἶτα μακρὰ σιωπή. Ὁ σύζυγος εἶχε βεβαίως κτυπήσει αὐτήν.

Ἐξῆλθον τότε, ἵνα εἰδοποιήσω τὸν ξενοδόχον περὶ τῶν διατρεξάντων, ἵνα καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν, ὅτε ἀπροσδοκήτως εἰς τὸν διάδρομον συναντῶ τὴν Ἀμαλίαν, ἥτις ὅλως ἀτημέλητος καὶ δακρύουσα, καταπόρφυρος ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ὀδύνης, πλησιαζουσά με, μὲ καθικετεύει ἐν τάχει νὰ μὴ τὴν χαιρετήσω πλέον, οὔτε νὰ τολμήσω νὰ τῇ ὁμιλήσω ποτέ!

— Σᾶς καθικετεύω, Κύριε, μοὶ λέγει, εἶναι ἀσθενὴς ὁ σύζυγός μου καὶ μολονότι οὐδεμίαν ποτὲ κατ' ἐμοῦ ἀφορμὴν ἔχει, βλέπετε πῶς, μὲ καταφρονεῖ. Εἶμαι σύζυγος τοῦ καθήκοντος καὶ σᾶς παρακαλῶ, σεβασθῆτε τὴν θέσιν μου. Δὲν θέλει νὰ ὁμιλῶ μὲ οὐδένα ποτε.

— Ἡσυχάσατε, Κυρία, τῇ εἶπον, θὰ πράξω ὅ,τι λέγετε, οὔτε θὰ σᾶς χαιρετῶ, ἂν καὶ οὐδὲν κακὸν εἰς τοῦτο ὑπῆρχεν. Ἀλλὰ λυποῦμαι τὴν θέσιν σας καὶ ἂν νομίζετε, ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος:

— Εἶμαι μία ἀθλία δυστυχὴς γυνή, ἐψυθίρισε. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με καὶ μὴ τολμήσητε τὸ ἐλάχιστον, διότι ὑποφέρω.

Καὶ ἐχάθη εἰς τὰ δωμάτιά της.

Ἡ σκηνὴ αὕτη μὲ συνεκίνησε πολύ. Ἐταράχθην, ἔλαβον οἶκτον καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἀλλὰ τί ἠδυνάμην νὰ πράξω πλέον, ἀφοῦ μοὶ ἀπηγόρευε καὶ τὰν χαιρετισμὸν ἔτι; Ἤτο σύζυγος ἑνὸς πάσχοντος ἀνδρός, ὃν κατὰ καθῆκον ὤφειλε νὰ περιποιῆται καὶ ἐν γνώσει νὰ τυραννῆται. Ἄρα, ἔδει καὶ ἐγὼ νὰ σιωπήσω διὰ τὴν ἡσυχίαν της, ὅπερ καὶ προθύμως ἔπραξα.

Ἐπί τινας ἡμέρας οὐδὲν ἤκουσα. Ἡ Ἀμαλία ποῦ καὶ ποῦ ἐξήρχετο εἰς τὸν ἐξώστην καὶ διὰ βλέμματος μόνον μὲ ηὐχαρίστει, ὅτι ἐτήρουν τὴν ὑπόσχεσίν μου. Τοῦτο ἐπίσης ηὐχαρίστει καὶ ἐμέ, διότι οὕτως ἠδυνάμην νὰ συντελῶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἂν ὄχι εὐτυχίαν τῆς ταλαιπωρουμένης ταύτης γυναικός.

Ἑσπέρας τι καὶ φρίσσω, ὁπόταν τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἐνῷ εὑρισκόμην εἰς τὸν ἐξώστην, αἴφνης βλέπω ἐμφανιζομένην τὴν Ἀμαλίαν, ὁλοτελῶς μελανὰ ἐνδεδυμένην, κάτωχρον καὶ κάθυγρον ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῶν δακρύων καὶ θέτουσαν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: «Ἀπέθανε» μοὶ λέγει. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου συγκινήσεώς μου δὲν ἠδυνάμην ἀμέσως νὰ τῇ ἀπαντήσω: «Σᾶς εὐχαριστῶ, μοὶ λέγει» διότι μὲ ἀφήσατε ἥσυχον καὶ δὲν ὑπέφερε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς του.

Βλέπων δὲ αὐτὴν ἐντελῶς μόνην κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν:

— Καὶ τώρα, τῇ λέγω, τί θὰ κάμετε; Ἐὰν μὲ νομίζετε εἰς τίποτε χρήσιμον...

— Ὄχι, Κύριε, μόνον νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἤθελα καὶ νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν θάνατόν του.

— Σᾶς συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας, ἐπιλέγω, ἀλλὰ σεῖς τί θὰ κάμετε τώρα, ἐντελῶς μόνη εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν;

— Ἄχ, Κύριε, ἀγνοεῖτε τί ἦτο καὶ ἔχετε δίκαιον. Ὁ σύζυγός μου ἦτο εἷς φιλοπότης καὶ πολὺ ἰδιότροπος καὶ νευρικὸς ἀνήρ. Τὸν ὑπανδρεύθην πρὸ πενταετίας καὶ τῷ ὀφείλω τὴν εὐπορίαν, ἣν δὲν εἶχον πρότερον. Ἦτο διευθυντὴς μεγάλου βιομηχανικοῦ καταστήματος ἐν Λ... καὶ ἐσχάτως ἀσθενήσας βαρέως, ἐζήτησε νὰ τὸν μεταφέρω ἐδῶ, νομίσας ὁ ἄτυχής, ὅτι ὁ ἀὴρ ἐδῶ θὰ τὸν ὠφέλει. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς κάμω γνωστόν, ὅτι πάντοτε δὲν ἦτο καλά. Ἐκ ζηλοτυπίας ἢ μᾶλλον ἀπὸ μανίαν μοὶ ἀπηγόρευε νὰ ἐξέρχωμαι καὶ νὰ ὁμιλῶ μὲ οἱονδήποτε καὶ ἂν δὲν βλέπετε οὐδένα ἤδη εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον ὥραν, εἶναι διότι κατ' οὐδένα λόγον ἤθελε νὰ εὑρίσκεται τις πλησίον μας, ἔστω καὶ συγγενής. Ἠκούσατε δὲ τί σκηνὰς μοὶ ἔκαμεν, ὁπόταν ὡς γείτων ἐτολμήσατε νὰ μὲ χαιρετήσητε, ἁπλῶς καὶ ἐξ οἴκτου μᾶλλον πρὸς τὴν θέσιν μου. Ἤδη μεταβαίνω νὰ καλέσω συγγενῆ του τινά, ἐδῶ διαμένοντα καὶ νὰ εἰδοποιήσωμεν συνάμα τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς.

— Κυρία μου, τῇ ἀπήντησα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, τί ἔπρεπε νὰ πράξω ἐν τοιαύτῃ κατὰ πρῶτον παρουσιαζομένῃ μοι λυπηρᾷ ὄντως καὶ ἀπροσδοκήτως περιέργῳ περιστάσει, τίς θὰ διαμείνῃ παρὰ τῷ νεκρῷ, ἀφοῦ σεῖς θὰ ἐξέλθητε: Εἴσθε ἐντελῶς μόνη; δὲν ἔχετε τέκνα, συγγενῆ, ὑπηρέτριαν, οὐδένα ἄλλον πλησίον σας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

— Ἀπολύτως οὐδένα, ὡς σᾶς προεῖπον, ὁ σύζυγός μου ἤθελε πλησίον μας. Ὁ δὲ ξενοδόχος, εἰς ὃν ἀνήγγειλα τὸν θάνατον, μόλις ἦλθε καὶ εἶδε τὸ φρικτὸν θέαμα, μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀπῆλθε.

— Τότε, τῇ λέγω, ὅπως φανῶ κάπως χρήσιμος εἰς τὴν δεινὴν ταύτην περίστασιν, γυναικὸς τοσοῦτον σκληρῶς δοκιμαζομένης, μεταβῆτε σεῖς νὰ καλέσητε τὸν συγγενή σας καὶ ἐγὼ μένω παρὰ τῷ νεκρῷ. Ἐν ταύτῳ δὲ εἰσῆλθον μετ' αὐτῆς εἰς τὸ παρακείμενον τοῦ δωματίου μου διαμέρισμα, ὅπου ἐπὶ κλίνης ἀτημελήτου καὶ λευχειμονούσης σκελετὸς ἀνθρώπου μεσήλικος ἐξετείνετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, καὶ ὃν μακροτάτη σινδόνη ἐκάλυπτεν ἐντελῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Δακρύσασα δὲ καὶ πάλιν:

— Ἰδοὺ ὁ δυστυχής, θύμα τοῦ ποτοῦ καὶ τῆς ζυλοτυπίας. Τὰς μεγαλειτέρας σκηνὰς ἔκαμνεν, μοὶ λέγει, ἐὰν ἐτόλμα τις νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ. Ὅταν δὲ πρὸ ἡμερῶν μὲ ἐχαιρετήσατε, μ' ἐβασάνισε ἐλεεινὰ καὶ ἴσως καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχυτέραν τελευτήν του, διότι καὶ αὐτὸς ὑπέφερε πολύ.

Καὶ μὲ τὰς λέξεις ταύτας ἀνήγειρε τὴν σινδόνην, ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἴδω, ἀλλὰ συνάμα φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν.

Ὁ νεκρὸς δὲν εἶχεν ἔτι ἐκπνεύσει καὶ ἡ ὁμιλία μας τὸν ἀνεθάρρυνεν. Ἐγὼ ἔμεινα ἐνεὸς καὶ ἀκίνητος, ἐπὶ τῇ φοβερᾷ θέᾳ, ἡ δὲ σύζυγός του ἔτρεμε σύσσωμος. Δὲν ἀνέμενε βεβαίως τοιαύτην νεκρανάστασιν τυράννου, ὅστις μέχρι πρὸ δέκα λεπτῶν τὴν κατεβασάνιζε καὶ κατεθορύβει. Δὲν εἴξευρεν, ἂν ὤφειλε νὰ τὸν πλησιάσῃ πλέον ἢ νὰ τὸν ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ νεκρὸς εἶχεν ὀλίγον ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ χαινούσας τὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν του, διότι δὲν ἦταν πλέον ὀφθαλμοί του ἐκεῖνοι, κάτισχνος καὶ κάτωχρος μᾶς παρετήρει διαρκῶς καὶ ἀγριωπῶς καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ.

Ὦ, σᾶς βεβαιῶ, ἦτο τρομερὸν τὸ θέαμα.

Βλέπων δέ, ὅτι ἡ φοβερὰ αὕτη καὶ διὰ τοὺς τρεῖς κατάστασις ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ καὶ θέλων νὰ δώσω πέρας εἰς αὐτήν, λαμβάνων ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Ἀμελίαν, πλησιάζομεν πρὸς αὐτόν.

«Τί θέλεις; τῷ λέγω».

Ἡ Ἀμαλία ἤρξατο νὰ κλαίῃ. Ἐγὼ τὸν παρετήρησον μετὰ πικρίας, αὐτὸς δὲ τὸ ὕστατον ἀνασηκωθείς, μετὰ κόπου ἀνύψωσεν ὀλίγον τὰς χεῖρας καὶ ὡς ξύλον τὸ ὕστατον καταπίπτων καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ πόνου καὶ ἐκδικήσεως μόνον ἐψέλλισε:

«Λοιπόν... μὲ ἠπάτας!»

«Ὄχι, ὄχι, ποτέ, ἀνέκραξεν ἐκείνη ἄπελπις, ἀνεγειρονένη καὶ πλησιάζουσα αὐτόν».

Πλὴν ὁ ἄδικος, ζηλότυπος καὶ ζηλόφθονος, κακεντρεχὴς οὗτος ἀνήρ, θύμα τῆς οἰνοποσίας καὶ τῶν κακῶν σκέψεων καὶ συναναστροφῶν, τὸ οἰκτρὸν τοῦτο τέλος δώσας ὁ ἴδιος εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν συμβίαν του ἐφ' ὅρου ζωῆς δυστυχῆ ποιήσας, ἐτελεύτησεν οὕτως ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς τυραννηθεὶς καὶ οὐδὲν ἀποκτήτας.

Ροῦς.

— Δεσποινίς, μία μόνη λέξις σας δύναται νὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῆ. Διατάξατε.

— Νὰ ἦσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ λέγεις ἀνοησίας.

ΜΑΗΣ

Εἶναι ὁ Μάης Παρθενιά
στεφανωμένη νιότη.
Χαρά σ' ἐκείνη τὴν καρδιὰ
ποῦ θὰ τὸν βρέψῃ πρώτη.

Στὴν ἐξοχὴ κάθε κλαρὶ
χαρούμενο ξυπνάει
τὸ χρυσὸ φόρεμα φορεῖ
καὶ σὰν τρελλὸ γελάει.

Ἔχουν τὰ λούλουδα γιορτὴ
χαρούμενα σκορποῦνε
γλυκὸ φιλὶ σὲ μιὰ ψυχή,
σ' ἐκείνη π' ἀγαποῦνε.

Πρωτομαγιὰ ναι κ' ἡ ζωὴ
εἰς τὰ μικρά της χρόνια
Ὅπου γεννιέται μιὰ στιγμὴ
καὶ θάβεται αἰώνια.

Εἶναι ὁ Μάης Παρθενιὰ,
στεφανωμένη νιότη.
χαρὰ σ' ἐκείνη τὴν καρδιὰ
ποῦ θὰ τὸν βρέψῃ πρώτη

Μίλτων Βιτάλης

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀνθοῦνε τὰ λουλούδια
ὁ κάμπος πρασινίζει
παντοῦ χαρᾶς τραγούδια
ἡ ἄνοιξις σκορπίζει.
Φτερουγιάζουν τὰ πουλιὰ
βομβύζουν τὰ μελίσια
κ' ἡ αὔρα ἁπαλὰ
χύνει δροσιὰ περίσσια.
Ἡ αὐγὴ χαμογελᾷ
Ὅταν γλυκοχαράζῃ
καὶ ξυπνάει τὰ πουλιὰ
νὰ ψάλλουν ποῦ χορτάζει

ΜΙΛΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Πῶς μανθάνει τις τὴν ἀλήθειαν.

Νέος τις μὲ πολλὰ ἐλατώματα μὴ τολμῶν, νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημά του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἀγαπητήν του:— Σᾶς ἀγαπᾶ, τῇ λέγει αἴφνης, δεικνύων αὐτῇ τὸν ἔναντι καθρέπτην. Σᾶς ἀγαπᾶ. ἐκεῖ. Βλέπετε;

— Ἀλήθεια; καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ εὐγενὴς νέος; ἐρωτᾶ αὕτη ἀμέσως ἐν σπουδῇ.

— Νά, ἰδού, εἰς τὸν καθρέπτην, ἰδέτε.

Καὶ ἐκείνη μετὰ λύπης:

— Μπᾶ, αὐτὸν τὸν εἴξευρα, εἶνε ψυχρὸς καὶ παγωμένος.

×

Ἐν τινι ἑορταζούσῃ οἰκογενείᾳ προσκαλεῖται καὶ ἱερεύς τις εἰς πλουσιώτατον γεῦμα, ὅπου σὺν ταῖς ἄλλοις ἐπιδείξεσι παρουσιάζονται καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ οἰκοδεσπότου πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι *ντεκολτέ*. Οὗτος δὲ κολάζων τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἱερωμένον:

— Νὰ μᾶς συγχωρῆτε, τῷ λέγει, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι καὶ κοσμικοὶ προσκεκλημένοι:

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ σεβασμιώτατος, πρέπει νὰ σερβίρητε ὅλους, ἀλλὰ τοὐλάχιστον...

— Προέβλεψα, προέβλεψα πανιερώτατε, σᾶς ἔχω χαβιάρι, μείνατε ἥσυχος.

— Πῶς, σὺ φίλτατε, μὰ δὲν ἀπέθανες λοιπόν; Τὴν τελευταίαν φορὰν, ὅπου εἶδα τὸν ἰατρόν σου, μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχες ζωήν.

— Τὸν ἄθλιον! ἀφ' ὅτου τὸν ἐγκατέλειψα, ἀπελπισθείς, ἔγεινα καλά.

×

Ἐν τινι φρενοκομείῳ εἷς φρενοβλαβὴς πλησιάζων ἐπισκέπτην καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν διευθυντὴν:

— Παρατηρεῖτε, αὐτόν, Κύριε, ἰῷ λέγει, εἶναι φρενοβλαβής, νομίζων ἡμᾶς ὅλους τρελλούς, ἑαυτὸν δὲ σώφρονα. Δὲν εἶναι θεάτρελλος;

— Βεβαίως, σὺ δέ, τίς εἶσαι;

— Ἐγώ; Εἷς φρόνιμος Κύριος, τρώγω καὶ πίνω καὶ διασκεδάζω καὶ αὐτοὶ μὲ ὑπηρετοῦσι.

×

Εἷς τι μεσιτικὸν γραφεῖον προσέρχεται νευρώδης τις κυρία καὶ ζητεῖ ὑπηρέτριαν.

—Πρὸ πάντων θέλω νὰ μὴ μοῦ ἀπαντᾷ, λέγει πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου.

— Πολὺ καλὰ, θὰ σᾶς εὕρωμεν τοιαύτην.

—Μὰ ἐννοήσατε, καλά; διόλου, διόλου νὰ μὴ μοῦ ἀπαντᾷ, διότι εἶμαι νευρικὴ καὶ δὲν ὑποφέρω, θέλω νὰ μὴ ὁμιλῇ καθόλου, προσέθηκεν.

—Τότε ἔχομεν ὅ,τι σᾶς πρέπει. Θὰ σᾶς δώσωμεν κυρία, μίαν κωφήν.

Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ;

— Πρὸ πάντων θέλω νὰ περιποιῆται τοὺς ξένους, διότι αὐτὴ ὅπου εἶχον ἦτο ἐντελῶς ἀγροῖκος.

Μετ' ὀλίγον προσέρχεται γυνή τις μεσῆλιξ κωφὴ, ἣν ὁ μεσίτης παρουσιάζει εἰς τὴν κυρίαν καὶ ἥτις ἵσταται ἄφωνος εἰς τὸς ἐρωτήσεις της.

— Μάλιστα, αὐτὴ μοῦ κάμνη, λέγει.

Καὶ ὁ μεσίτης σημειοῖ εἰς τὸ βιβλίον του:

«Ἡ Κυρία Λ. . . κωφὴ, ἐμίσθωσε τὴν ὑπηρέτριαν Ν. . . ἄλαλλον.»

ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΠΩΡΙΚΑ

Ἐν τινι συναναστροφῇ εἷς κύριος πρὸς παρακαθημένην αὐτῷ:

—Δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς φλυάρους καὶ ἀνοήτους, εἶνε κόλακες καὶ φαῦλοι, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν ἢ νὰ κατακρίνωσι τοὺς ἄλλους, νὰ ἐπαινῶσι τὸν ἑαυτόν των, νὰ κολακεύωσι τὰς κυρίας, νὰ. . .

Ἡ δ' εὐφυὴς, Κυρία, διακόπτουσα αὐτὸν πρὶν ἢ προχωρήσῃ εἰς τὸς παγίδας:

— Παύσατε, παύσατε, Κύριε, σᾶς παρακαλῶ

—

Ὁ Πιρὼν θέλων ποτὲ νὰ ἐξυβρίσῃ τινά:

— Εἶσαι ὁ χαμερπέστερος τῶν ἀνθρώπων εἰς ἄθλιος, τῷ λέγει.

—Διατὶ μὲ ἀποκαλεῖς οὕτω, ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ ὑβρισθείς.

—Διὰ νὰ μὴν ἀπελπίσω ἄλλον τινὰ, ἀπεκρίθη μετὰ μείζονος ἀταραξίας ὁ πρῶτος.

—

Εἰς τὸ τηλέφωνον:

— Ἀλλά! — Τὶς εἶ; — Ἀπὸ τὴν Βουλήν. — — Τὶ θέλετε; — Τὸν βουλευτὴν κύριον Πα..... νὰ ἔλθῃ ὁμέσως. — Ξεύρω, ἀφῆκε παραγγελίαν, ὅστις τὸν ζητήσῃ, νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ. . .

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

— Ἄ, ἀνεκάλυψα τέλος!
Ἡ γῆ δὲν κινεῖται, ἀλλά . . . ὁ νοῦς!

Καὶ βεβαίως. Ἰδοὺ ἤδη, ὁ νοῦς κινεῖται ἀπέναντι τῆς ἀκινησίας. Θαυμάσια, εὗρον!

Ἰατταταί! Ἀλλὰ πῶς; Ἡ γῆ κινεῖται ἤδη; Καὶ ὁ νοῦς περιφέρεται; Τί συμβαίνει;

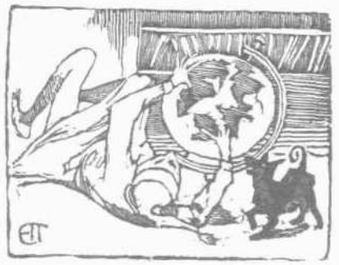

Ἰατταταιάξ! Ἀνεστράφησαν οἱ ὅροι; Ἰαπωνία ἤδη ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς ἀντίποδας;
Ἀλλὰ τίς ὁ μετακινήσας λοιπὸν ἀμφοτέρους;
Ἄ, εὗρον, ἡ Φλόξ!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΟΗΣΙΑ

Μεταξὺ διδασκάλου καὶ μαθητοῦ.

Ὁ διδάσκαλος. Ἑπτὰ καὶ τρία πόσα κάμνουν;

Ὁ μαθητής. Ἕνδεκα.

Ὁ διδάσκαλος. Μέτρα καλά!

Ὁ μαθητής. Ἄ, ναί, δώδεκα.

Ὁ διδάσκαλος. Βρὲ μέτρα καλά, κουτέ.

Ὁ μαθητὴς (θυμωθεὶς). Ἀφοῦ εἶμαι κουτός, τί μὲ βάζεις νὰ μετρῶ;

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ ἐθνικὴ τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης· ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς %	κατ'	ἔτος	διὰ καταθ.	6 μῆνας	τουλ.
2	» %	»	»	1 ἔτους	»	
2 1/2	» %	»	»	2 ἐτῶν	»	
3	» %	»	»	4 ἐτῶν	»	
4	» %	»	»	5 ἐτῶν	»	

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ, ὅτι

Κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως 18/1 Ἰουλίου 1904 τῶν ἑξῆς Ἐθνικῶν Δανείων.

α')	Δάνειον	1881	5 %	πρὸς	5.50.
β')	»	1884	5 %	»	5.50.
γ')	»	1887	4 %	»	4.10.
δ')	»	1893	5 %	»	2.50.
ε')	»	1902	4 %	»	10.—

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου 1904.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς ἐγγραφέντας εἰς τὸ Νέον Λαχειοφόρον αὐτῆς δάνειον ὅτι ἡ πρώτη αὐτοῦ κλήρωσις γενήσεται τὴν πρώτην προσεχοῦς Ἰουνίου καὶ δέον νὰ σπεύσωσιν οἱ ὀλίγοι ὑπολειπόμενοι νὰ ἀναλάβωσι τοὺς προσωρινοὺς αὐτῶν τίτλους, προσάγοντες τὴν ἀπόδειξιν ἐγγραφῆς, καὶ οἱ ἐγγραφέντες κατὰ δόσεις καταβάλλοντες τὴν Βαν δόσιν, ὅπως μὴ ἀποκλεισθῶσι τῆς κληρώσεως ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1904

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΕΝΤΙΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΑ!

Εἰς τὸ Πίττσβουργ εἷς νεαρὸς Ἕλλην, ὀνομαζόμενος Γεώργιος Κεακόπος, ἐδάρη τόσον ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου του, ὥστε ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ προιστάμενος αὐτοῦ, Ἕλλην καὶ οὗτος, ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μέγαν ἀριθμὸν μικρῶν παιδίων, ἅτινα μεταχειρίζεται πρὸς στίλβωσιν ὑποδημάτων, εἰς διάφορα μικρὰ ὑπόστεγα ἅτινα ἐν Πίττσβουργ ἔχει.

Ἐκ τῆς ὑποθέσεως δὲ ταύτης ἀπεκαλύφθη, ὅτι ἄνθρωποί τινες μετέρχονται ἀληθῆ δουλεμπορίαν παιδίων. Ὁ Γεώργιος οὗτος Κεακόπος, εἶπεν, ὅτι οἱ προϊστάμενοι οὗτοι ἔφερον παιδία ἐξ Εὐρώπης, πληρώνοντες τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου, οὓς κατόπιν μετεχειρίζοντο εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῆς ὑποδηματοστιλβώσεως, δίδοντες αὐτοῖς 10 δολάρια τὸν μῆνα, τροφὴν, κατοικίαν καὶ ἐνδύματα. Τὸν μισθὸν ὅμως ὑπόσχονται οἱ προϊστάμενοι οὗτοι μόνον μετὰ ἓν ἔτος νὰ δίδωσιν, ὑπόσχεσιν ἣν μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους λησμονοῦσιν. Ὁ ἀσθενὴς εἶπεν, ὅτι ἑκατοντάδες ἑλληνοπαίδων ἐφέροντο οὕτω κατ' ἔτος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ τὴν στίλβωσιν τῶν ὑποδημάτων.

Εὐτυχῶς οἱ ἀρμόδιοι ἔσπευσαν νὰ λάβωσιν τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐντίμου ταύτης ἐμπορίας.»

Ταῦτα μᾶς ἔγραψεν ἐξ Ἀμερικῆς φίλος συνάδελφος, ἐπιπροσθέσας, ὅτι πρέπει νὰ γίνωσι γνωστὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ μὴ βασίζονται οἱ κοῦφοι νέοι καὶ ἔτι κουφότεροι γονεῖς των εἰς τὰς ἀτίμους προτάσεις τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένων κακοήθων.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΡΩΣΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἤρξατο ἤδη ἐκδιδομένη εἰς φυλλάδια ὑπὸ τῆς Διευθ. τῆς «Φύσεως».

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν πρὸς 5 φρ. τὸ σῶμα προπληρωτέα καὶ ἀποστέλλονται ἀμέσως τὰ ἐκδιδόμενα φυλλάδια.

Φυλλάδια ὡσαύτως πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, εἰς τὰ κιόσκια καὶ κέντρα.

Τὸ ἔργον εἶναι σπουδαῖον μὲ ἀκριβεῖς καὶ θετικὰς πληροφορίας καὶ πολλὰς ὡραιοτάτας εἰκόνας κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐπίσης εἰς φυλλάδια ἐκδιδομένου ρωσσο-ἰαπωνικοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἐθνογράφου Γάστωνος Δοννέ.

Πᾶσα αἴτησις:

Πρὸς τὸν Κύριον Φρ. Πρίντεζην
Διευθ. τῆς «Φύσεως».

Ἀθήνας

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ & ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
Β. ΡΗΓΟΥ
ΕΝ ΝΕΩΙ ΦΑΛΗΡΩΙ
Τὸ κατάστημα δέχεται οἵας δήποτε παραγγελίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Μαγική εἰκών.

Ποῦ εὑρίσκεται τὸ ἠγαπημένον γατάκι τοῦ Πασσᾶ; Ἔχει φόδον;

2. Αἴνιγμα.

Κυβερνᾷ ὅλον τὸν κόσμον
καὶ ἀκόμη μὴ τρομάξῃς
ἂν ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον
τὸ κεφάλι της ἀλλάξῃς
Φίλε μου χωρὶς αὐτήν
δὲν θὰ κάμῃς προκοπήν.

3. Αἴνιγμα.

Ἐὰν κοντὰ εἰς ἄνεμον
ἄνθη τινὰ προσθέσῃς
πόλιν εὐρωπαϊκὴν
εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

4. Γρῖφος.

Κ τὶ ἱστὸν χρωματῶ τίς; ἐδό ὂς ἔρρει θῦμα.

5. Ἐλλειποσύμφωνον

α - σ - α - ε α - η - ου -

6. Πρόβλημα.

Εἶμαι ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἐώρταση δὲ τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς μου εἴκοσι μόνον φοράς. Πότε ἐγεννήθην;

Λάρισσα. *Γ. Δ. Ἰατρίδης*

Δ. ΔΡΑΚΟΣ

Ἔμπορος (ΕΝ ΣΥΡΩι)

Μεγάλη παρακαταθήκη ὑποκαμίσων τοῦ συρμοῦ, ὡς καὶ μανδηλίων, κομβίων, ῥάβδων, κολλάρων, σαπώνων, λαιμοδετῶν, πορτοφολίων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, εἰς τιμὰς μετρίας καὶ λογικάς.

HOTEL KYRIAZI

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩι

Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ καλίστου νέου καὶ ἀξιολόγου ὁμογενοῦς Ἀνδρέου Βογιατζῆ μὲ ἀρίστας συστάσεις.

Ἐπίσης δὲ μετὰ λαμπροῦ ἑστιατορίου. Περιποίησις, καθαριότης, προθυμία, καὶ ἡσυχία ἄμεμπτοι.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

Ἐν τῇ Μεγάλῃ ὁδῷ Πέρα

ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕι

Διευθυντής: **ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΛΛΑΣ**

Μετὰ λαμπροῦ ἑστιατορίου, ὅλως οἰκογενειακὸν κέντρον. Περιποίησις καὶ καθαριότης ἔκτακτος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ θεατρικὴ κίνησις ἐφέτος θὰ εἶνε ἐκτάκτως πρωτοφανής, μεγαλειτέρα τοῦ παρελθόντος θέρους καὶ πλουσιωτέρα εἰς θιάσους καὶ ἔργα.

Οὕτω εἰς τὸ κομψὸν τῆς Νεαπόλεως θέατρον ἐγκατεστάθη ὁ κ. Ἀντών. Νίκας, ὁ γνωστὸς ὡς ἔξοχος ἠθοποιὸς καὶ ἐπιτυχεῖς μεταφράσεις ἐπιχειρήσας, ὅστις κατήρτισε θίασον ἐκ 14 κυριῶν καὶ 15 κυρίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου, ἡ κ. Μαρίκου, ἡ κ. Χέλμη, ὁ κ Παπαϊωάνου κτλ.

Τὸ θέατρον Τσόχα ἐνωκίασεν ὁ γηραιὸς ἀλλ' ἀκάματος παλαίμαχος τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς κ. Ἀλεξιάδης, ὅστις ἐπίσης κατήρτισεν ἕτερον ὡραῖον θίασον.

Εἰς τὸ ἐνεγειρόμενον ὡραιότατον θέατρον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος θὰ παίξῃ ὁ δημοφιλὴς Παντόπουλος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐφέτος θὰ μᾶς παρουσιάσῃ οὐκ ὀλίγας ἐκπλήξεις.

Εἰς τὸ Ἀθήναιον ἤρξατο ὁ περυσινὸς σχεδὸν θίασος αὐτοῦ, ἀποτελούμενος, ὑπὸ τῶν κ. Ρούσου, Κουκούλα, Παπαχρυσάνθου, Κουκουδάκη, καὶ τῶν δεσποινίδων Ρούσου, Ἑλένης Κοτοπούλη κτλ.

Εἰς τὴν περίφημον Ἀλάμπραν ἤρξατο ἐπίσης τῶν παραστάσεων αὐτοῦ θίασος ἑλληνικὸς ἐφέτος, ὃν ἀπετέλεσαν τὸ ζεῦγος Λοράνδου, ὁ κ. Πετρίδης, κ. Βεντούρας, ἡ κ. Λαλαούνη, Χριστοδούλου κτλ.

Τέλος καὶ ὁ θίασος τοῦ ῥέκτου καὶ ἀκαμάτου κ. Κ. Χρηστομάνου ἑτοιμάζεται διὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον, καθ' ἣν τὸ ἐν τῇ Ὁμονοίᾳ ἀριστοκρατικὸν θέατρον τῆς νέας Σκηνῆς θὰ προσελκύῃ τοὺς θαυμαστὰς τῆς θείας τέχνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,

Μ. Β. Μιτυλήνην. Δελτάριον ἐλήφθη. Φυλλάδια Πολέμου καὶ ἀγγελίαι σας ἀπεστάλησαν. Ἀναμένομεν νεωτέραν.— Χ. Ι. Γ. Βένυ-Σουέφ. Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀπεστάλη. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Π. Π. Cafr-Dawar. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Κ. Γ. Κωνπολιν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν. Στείλατε ἄλλα πολλά — Κ.Κ. Κωνπολιν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Χ Φ. Ἀλμυρόν. Δρ. 5 δι' ἐγγραφήν σας εἰς Ρωσσο-Ἰαπωνικὸν πόλεμον ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς.— Δ. Π. Μ. Ἐδεμβοῦργον. Ποιημάτιον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν καὶ τὸ ἄλλο — Κ. Σ. Πάτρας. Δ.Ο. Ἀλεξάνδρειαν. Μ. Δ. Βῶλον. Σᾶς ἐγγράψαμεν εἰς πόλεμον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Φυλλάδια ἐστάλησαν.— Μ. Β. Πειραιᾶ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Γράφομεν.—Κ. Μ. Κ. Κωνπολιν. Ἐκερδίσατε εἰς λαχεῖον. Προσεχῶς ἀποστέλλεται.— Ι. Π. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Προσεχῶς γράφομεν. Ι. Π. Κάϊρον. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεργήσωμεν. Κ.Γ.Κ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν γράφομεν.— Π. Γ. Δ. Ζάκυνθος. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εἰς πόλεμον καὶ ἀπεστείλαμεν ζητούμενα φυλλάδια.— Π. Ν. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Κ. Σ. Κέρκυραν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Θ. Λ. Βραΐλαν. Ἐκερδίσατε εἰς λαχεῖα καὶ προσεχῶς στέλλεται.— Χ. Ο. Κάϊρον. Προσεχῶς γράφομεν.—Κ. Ψ. Barrage. Ἔχετε δίκαιον. Προσεχῶς ἔχετε ἀπ' ὅλα καὶ γράψωμεν.— Ν. Ν. Κ. Βυρηττόν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εἰς πόλεμον καὶ ἐστείλαμεν φυλλάδια.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου